

जन्मदिनमा बोलाएर
सामूहिक बलात्कार

मोरङ (कास)- पथरीशनिश्चरे नगरपालिकामा एक किशोरीमाथि सामूहिक बलात्कार भएको छ । साथीको जन्मदिनमा जाँदा १३ वर्षीया किशोरी बलात्कृत भएकी हुन् ।

जन्मदिनमा बोलाएको साथीकै सहयोगमा बलात्कार भएको प्रारम्भिक अनुसन्धानमा देखिएको प्रहरीले जनाएको छ । प्रहरीले बलात्कार आरोपमा पीडितकी साथीलगायत तीन जनालाई नियन्त्रणमा लिएको छ । पथरीशनिश्चरेमा अरूको संरक्षणमा बस्दै आएका किशोरीलाई मंगलवार साथीले जन्मदिवसको अवसरमा बोलाएको प्रहरी निरीक्षक कमल बजगाईले बताए ।

बाँकी पृष्ठ ८ ▶▶

‘सेनाभिन्न भ्रष्टाचार छ’



काठमाडौं (कास)-
प्रधानसेनापति
पूर्णचन्द्र थापाले
नेपाली सेनाभित्र
भ, ष टा चार
मै लाएकै
बताएका छन् ।

सैनिक मुख्यालयमा बिहीबार आयोजित दसैँ-तिहार तथा छठको शुभकामना आदानप्रदान कार्यक्रममा उनले आफ्नो एकोटि प्रयासले सेनाको भ्रष्टाचार रोक्न कठिन रहेको भन्दै सबैबाट सहयोगको अपेक्षा गरे । सेनामा भर्ना छनोटका बेला आर्थिक चलखेल हुने गरेको जनाउनुभयो । उहाँको भन्दै उनले त्यस्तो विकृत जर्देखि रोक्ने बताए ।

बाँकी पृष्ठ ८

बाँकी पृष्ठ द

निर्मलाको डीएनए

सुरक्षित राखनु : आयोग

काठमाडौं (कास)- बलात्कारपछि हत्या गरिएको १३ वर्षीया निर्मला पन्तको भेजाइन्तल स्वाव र त्यसबाट निकालिएको डीएनए नमुना यथास्थितिमा राख्न राष्ट्रिय मानव अधिकार आयोगले नेपाल प्रहरीलाई बिहीबार निर्देशन दिएको छ ।

आयोगका कार्यवाहक अध्यक्ष प्रकाश वस्तीसहितका पदाधिकारीले विहीवार फरेन्सिक विज्ञ ज्ञा. हरिहर वस्ती र राणिवि. विधि विज्ञान प्रयोगशालाका १०००० विज्ञ ज्ञा. दिनेश भास्कर झुलफल गरेपछि प्रहरीलाई त्यस्तो निर्देशन दिएका हुन् । केन्द्रीय प्रहरी विधि विज्ञान प्रयोगशालामा निर्मालासंग सम्बन्धित सबुत र नमुना जे जस्तो अवस्थामा छन्, सोअनुसार राख्न प्रहरीलाई निर्देशन दिएकाे ।



दसैका लागि राजधानीको नयाँ बसपाकबाट बिहीबार बाग्लुङ जान लागेका एक यात्रु बसको छतमा मोटरसाइकल राख्दै । गाउँमा टीका लगाउन टाढा-टाढा जानुपर्ने र दसैका बेला सहजै सवारी साधन नपाइने भएकाले उनले आफूसँगै मोटरसाइकल लैजान लागेका हुन् ।

तस्विर : कविन अधिकारी/कान्तिपुर

तस्विर : कविन अधिकारी/कान्तिपुर

प्रदेश कर्मचारी बेखर्ची

कार्यालय व्यवस्थापन र दरबन्दी मिलान नहुँदा दसैँमा समेत तलब रोकियो

■ **राजेश मिश्र** (काठमाडौं)

प्रदेश सरकारमातहतका कार्यालय व्यवस्थापनमा ढिलाइ हुँदा दसैँको मुखमा हजारौं कर्मचारीले तलब भत्ता पाउन सकेका छैनन् । सबैजसो प्रदेशमा साउनयता कर्मचारीले तलब नपाएको गुनासो छ ।

प्रदेशमातहत पठाइएका स्थानीय पूर्वाधार विकास विभागकै ३ सय कर्मचारीले तलब पाएका छैनन् । प्रदेश नम्बर ३ को भौतिक पूर्वाधार विकास मन्त्रालयमातहत जिल्ला तलबका सयौं कर्मचारीले तीन महिनायताको तलब र दसैँ खर्च पाउन बाँकी छ । जलस्रोत तथा सिँचाई विकास डिभिजन कार्यालय सिन्धुपाल्चोकका प्रमुख प्रकाश अधिकारीले कामकाज र नजदको अन्तिमारी नै नपुग्दाको बताए । 'दसैँमा समेत तलब नजोडो अर्द्धा कर्मचारीलाई समस्या छ' उनले भने ।

सबैजसो प्रदेशमा कार्यालय प्रमुखहरूले दैनिक
मको अख्तियारी पाएका छैनन् । यसै कारण
ग्रीहरूले आफू र मातहत कर्मचारीलाई तलब
वाउन सकेका छैनन् ।

प्रदेशका भौतिक पूर्वाधार, सामाजिक विकास, भूमि वस्था तथा कृषि विकास मन्त्रालयमा तहत जिल्ला रमा बढी कार्यालय हस्तान्तरण भएका छन् । ती सबै कार्याको कामकाज र तलबबारे अन्योल देखिएको छ ।

संघीय मामिला तथा सामान्य प्रशासन मन्त्रालयका उक्त सहसचिव सुरेश अधिकारीले तलब नपाएका चर्चारीको संख्या घुनो रहेको बताए । सांगठनिक चना व्यवस्थापनमा ढिलाइले यस्तो समस्या भएकाले उनले उल्लेख गरे । प्रदेश सरकारहरूले नैर्याल व्यवस्थापन गरेसँगै क्रमशः तलबको समस्या साधान हुनेछ' अधिकारीले भने ।

असार ३२ मा केन्द्र सरकारले प्रदेशमाहत जाने कार्यालयको सांगठनिक संरचना तथा कर्मचारी दरबन्दी स्वीकृत गरेको थियो । तर, प्रदेशले उक्त निर्णयअनुसारका सबै कार्यालय र कर्मचारी अबैक पाइएकोको छैन । स्वीकृत संरचनाअनुसार कार्यालय व्यवस्थान, कर्मचारी दरबन्दी मिलाउनलायत काम सम्बन्धित मन्त्रालय र निकायले एक महिनाभित्र गरिसकनुपर्थ्यो । प्रदेश २ का अर्थमन्त्री विजय यादवले संघ सरकारबाट कर्मचारी र कार्यालय हस्तान्तरणमा ढिलाइले समस्या आएको बताए । 'हामीले कर्मचारीको तलब खुवाउने निर्णय गरिसकेका छौं', उनले भने 'तर, त्यसको व्यवस्थापनमा कठिनाइ छ । कसलाई अबैकचारी पठाउने भन्नेजस्ता प्राविधिक समस्या देखिएका छन्' ।

बाँकी पृष्ठ ८

टपरीमा थाने स्वाद



प्रदेश प्रमुखको कार्यालय

कर्णालीका मुख्यमन्त्री महेन्द्रबहादुर शाही टपरीमा राखिएको रैथाने परिकार लिदै ।

■ **कलेन्द्र सेजुवाल** (सुर्खेत)

चियापान कार्यक्रम भनिए पनि त्यहाँ चिया मात्र थिएन । जुम्ली कोदोको सेलरोटी, जाजरकोटी मासको बारा अनि दैलेखी टिमुको अचार । मुखै रसाउने ती परिकार खानका लागि दुना-टपरीचाहिँ सुर्खेतको स्थानीय उद्योगबाट ल्याइएका थिए ।

प्रदेश प्रमुख कार्यालयले पहिलोपल्ट आयोजना गरेको चियापानमा हलल चियादेखि दाल-रोटीसम्म सबै कर्णालीको रथाले खाद्यवस्तुका परिकार समावेश थिए । इनामस्तक कार्यालयले परिस्तरमा आयोजित कार्यक्रममा मुख्यमन्त्री महेन्द्रबाहुदुर शाहीसहित प्रदेशका पदाधिकारीले मौलिक स्वाद र नयाँ शैलीको मुक्तकण्ठले प्रशंसा गरे । 'फापरमा केही मिसावट भोजनको छ है ।' हुस्माका जन्ने-हुक्का प्रमुख प्रतिपक्षी दलका नेता जीवन्तबाहुदुर शाहीले भने, 'अरूमा त कमेन्ट गर्ने ठाउँ देखिन् ।'

चियापानका लागि जुम्लाबाट हर्वल (जडीबुटी) चिया, सिमी, फापर र कोदो, जाजरकोटबाट मास र दैलेखबाट टिमुर् ल्याइएको थियो । प्रदेश प्रमुख कार्यालयका कर्मचारी पदम रावलले स्थानीय उत्पादनलाई बढावा दिन यस्तो कार्यक्रम गरिएको जनाए । खाद्यवस्तु सुर्खेत बाहिरबाट ल्याउनुपर्ने भएकाले दुई साता अधिवाटै तयारी गरिएको थियो ।

‘खर्चको’ हिसाबले पनि निकै किफायती भयो,’ प्रदेश प्रमुख कार्यालयका पदम रावलले भने, ‘कारकबाट १० हजार ५ सय रुपैयाँमा फापर, १० कठो, सिमी, मास, टिट्फर र ढुङ्गल खिचिने कानियो। कुकुर र क्याटिनमा १२ हजारार खर्च भयो।’ कार्यक्रममा करिव सयजना सहभागी थिए। कर्णाली प्रदेशको कृषिमा प्रवृत्ता समेत रहेकी कृषिमन्त्री विमला केसीले र्थानै स्वादाको परिष्कार रहरू सहितको र्थानपातले कर्णालीका स्थानीय अन्तर्वाणि प्रवर्द्धन र वजारीकरणलाई सघाउने बताइन्।



नोबेल विजेताको नेपाल सम्झना

‘हिमाल हेर्न मन छ’

■ बालकृष्ण बस्नेत (काठमाडौं)

यो वर्षको नोबेल शान्ति पुरस्कार विजेतामध्ये डा. डेनिस मक्वेगे २६ वर्षअघि नेपाली विरामीको उपचारमा सामेल थिए। त्यतिबेला जुन अस्पतालमा उनले विरामीको उपचार गरे, उनलाई अहिले त्यो अस्पताल हेर्नु छ। त्यतिबेला थोरै बसाइ भए पनि त्यो ठाउँ र स्थानीयको आत्मीयता उनले अझै भुल्न सकेका छैनन्।

त्यो ठाउँ अर्थात् पाल्पा तानसेनस्थित मिसन अस्पताल। त्यसताका पश्चिम क्षेत्रमै चर्चित थियो। विदेशी डाक्टरहरूसमेत सेवामा खटिने भएकाले पनि वरपरका जिल्लाबाट विरामी त्यहाँ धाउँथे। त्यही क्रममा पुगेका थिए मक्वेगे।

‘अहिले त्यो अस्पताल कस्तो भयो होला,’ गत साता नोबेल शान्ति पुरस्कार पाउने घोषणापछि विश्वभर चर्चामा छाएका मक्वेगेले कान्तिपुरसँगको सम्पर्कमा भने, ‘मलाई त्यो अस्पताल हेर्न मन लागेको छ।’

युद्ध क्षेत्रमा बलात्कारविरुद्ध अभियान चलाउने २ अभियन्तालाई नोबेल शान्ति पुरस्कार प्रदान गर्ने घोषणा भएको थियो। तीमध्ये एक हुन् अफ्रिकी मुलुक कंगोका डा. मक्वेगे। विश्वकै सबैभन्दा प्रतिष्ठित यो पुरस्कार उनी र इराकी अभियन्ता नादिया मुरादलाई संयुक्त रूपमा दिने घोषणा भएको हो।

डा. मक्वेगे कंगोका गाइनोंको लोजिस्ट हुन्। उनी र उनको टोलीले १० हजारभन्दा बढी बलात्कार पीडितको उपचार गरिसकेका छन्। मुराद भने इराकको याजिदी सम्प्रदायकी महिला हुन्। उनलाई स्लामिक स्टेटका सेनाहरूले अत्याचार र बलात्कार गरेका थिए।

डा. मक्वेगे भने अहिले पनि कंगोको बुकाभुम्स्थित अस्पतालमा बलात्कार र यौन हिंसापीडितको उपचारको

अगुवाइ गरिरहेका छन्। कंगोमा शान्ति स्थापनाका लागि राष्ट्रसंघीय मिसन २० वर्षदेखि कार्यरत छ। त्यहाँ डा. मक्वेगे पनि कार्यरत छन्। उनलाई नेपालबाट शान्ति स्थापनार्थ खटिएका सेनाले आवश्यक सुरक्षा पनि दिएका छन्।

बुकाभुको बसाइसँगै उनी तानसेनबाट देखिने हरियाली पहाड र हिमशृंखलालाई सम्झ्न र हेर्नका छन्। ‘वरिपरि पहाड र हिमाल भएको नेपाल असाध्यै राम्रो देश हो,’ मौका मिल्दा आफू पुनः नेपाल आउने बताउँदै उनले भने, ‘तानसेनबाटै अनपूरण र अन्य हिमालको दृश्य हेर्न मन लागेको छ।’

मक्वेगेलाई नेपाली आतिथ्यले पनि लोभ्याएको छ। उनी अझै नेपाली साथीलाई नेपालमै आएर भेट्न

चाहन्छन्। नेपाली खाना पनि उस्तै मन पराउँछन्। सम्झन्छन्- ‘केही पिरौ भए पनि नेपाली खाना साह्रै मीठो।’

नोबेल पुरस्कार दिइने निर्णयबाट हर्षित भएका मक्वेगेले यो निर्णय पीडितको पक्षमा रहेको प्रतिक्रिया दिए। ‘पुरस्कारको घोषणापछि मलाई विश्वले अन्तिममा पीडितका कुरा सुनेको जस्तो लागेको छ,’ उनले भने।

कंगोमा निरन्तरको अस्थिरता रोक्न त्यहाँको सुरक्षा व्यवस्थाले मात्र अपुग भएकाले नेपाली सेनाको समन्वयमा प्रभावकारी काम भएको उनी बताउँछन्। ‘कंगोमा शान्ति पुनःस्थापना गर्न राष्ट्रसंघको सहायता अझै छ, त्यसमा नेपाली सेनाको उपस्थिति प्रभावशाली छ,’ डा. मक्वेगेको मूल्यांकन छ।

पुरस्कारको निर्णयपछि डा. मक्वेगेको थप सुरक्षाका लागि उनी कार्यरत अस्पतालमा समेत सुरक्षा दिइरहेको प्रवक्ता सहायक रथी गोकुल भण्डारीले जानकारी दिए।

(कोगोस्थित राष्ट्रसंघीय मिसनमा खटिएका नेपाली सेनाको सहयोगमा)



पारिश्रमिकमा महासंघको आपत्ति

काठमाडौं (कास)- नेपाल पत्रकार महासंघले सञ्चारकर्मीको न्यूनतम तलब पारिश्रमिक निर्धारण समितिको सिफारिसभन्दा कम बृद्धि गरिएकामा आपत्ति जनाएको छ। समितिले श्रमजीवी पत्रकारको पारिश्रमिक ५० प्रतिशत बढाउन सिफारिस गरे पनि सरकारले २५ प्रतिशत मात्र बढाएको थियो।

‘महासंघ, श्रमजीवी पत्रकार, मिडिया सञ्चालक र सरकारी पक्षसमेत रहेको न्यूनतम पारिश्रमिक निर्धारण समितिले श्रमजीवी पत्रकारको न्यूनतम पारिश्रमिक २९ हजार ५ सय बनाउन गरेको सिफारिस जत्थाउँदै २४ हजार ५ सय रूपैयाँ मात्र बनाउने सरकारको निर्णयप्रति महासंघ दुख प्रकट गर्छ,’ महासचिव रमेश विष्टद्वारा बिहीबार जारी विज्ञापितमा छ।

महासंघले समितिको सिफारिसअनुसार न्यूनतम पारिश्रमिक पुनरावलोकन गर्न सरकारसित माग गरेको छ।

केही सञ्चारमाध्यमले श्रमजीवी पत्रकारलाई समयमा पारिश्रमिक उपलब्ध नगराएकामा समेत महासंघले आपत्ति प्रकट गरेको छ।

‘विजयादशमीअगावै श्रमजीवी पत्रकारको बाँकी पारिश्रमिक उपलब्ध गराउन र श्रमजीवी पत्रकार ऐन कार्यान्वयन गर्न गराउन महासंघ सञ्चारमाध्यम र सरकारलाई आग्रह गर्छ, श्रमजीवी पत्रकार ऐन लागू नगर्ने सञ्चारमाध्यमविरुद्ध महासंघ कठोर ढंगबाट प्रस्तुत हुन बाध्य हुने स्पष्ट पार्न चाहन्छौं,’ विज्ञापितमा छ।

विमानस्थल सफ्टवेयरमा बारम्बार समस्या

काठमाडौं (कास)- विभुवन अन्तर्राष्ट्रिय विमानस्थलस्थित अध्यागमन कार्यालयको सफ्टवेयर बारम्बार विग्रिएपछि अध्यागमन अधिकारीहरूले रेकर्ड नै नराखी यात्रुलाई प्रस्थान अनुमति दिएका छन्। गत सोमबार दिउँसो १ बजे करिव एक घण्टासम्म नेपालबाट विदेश जाने यात्रुको रेकर्ड राख्ने इमी सफ्टवेयरले काम गरेको थिएन।

यात्रुको लामो लाइनमा रहेका बेला अचानक पीआरएम अर्थात् पासपोर्ट रिडेवल मेसिनमार्फत इमी सफ्टवेयरमा डाटा इन्ट्री गर्ने काम बन्द भएको थियो। यात्रुको चाप र त्यही बेला सफ्टवेयरमा खराबी आएपछि अध्यागमन अधिकारीले सामान्य जाँच र पासपोर्ट पढेर प्रस्थान अनुमति दिएका थिए। एक अध्यागमन अधिकृतका अनुसार सफ्टवेयर बारम्बार हयाड हुने समस्या नौलो होइन। उनका अनुसार हरेक साता कुनै न कुनै समय सफ्टवेयरले काम गर्न छाड्छ। प्राविधिक समस्याका कारण यस्तो बेला नेपालबाट विदेश जाने

सफ्टवेयरमा समस्या आउँदा यात्रु रेकर्डबिना विदेश उड्छन्

बेला देशभित्रै कुनै अपराध गरेका वा शंकास्पद सूचीमा रहेकाहरू पनि खुसक देश छाड्ने खतरा हुन्छ। विमानस्थल सुरक्षामा खटिएका एक उच्च सुरक्षा अधिकारीका अनुसार सफ्टवेयरमा समस्या आएका

सफ्टवेयर प्रयोगमा ल्याइरहेको छ। तर प्रयोगमा आएको केही महिनादेखि नै सफ्टवेयरमा बारम्बार समस्या आउने गरेको विमानस्थल अध्यागमनका अधिकृतहरू बताउँछन्।

विमानस्थल अध्यागमनका प्रमुख अधिकृत राजेश पौडेलसँग पनि सफ्टवेयरमा बारम्बार समस्या हुने गरेको अनुभव छ। पासपोर्टमा उल्लेखित डाटा खिच्ने, प्रस्थान र आगमनको समयसहितको रेकर्ड राख्ने सफ्टवेयरमै समस्या आएपछि अध्यागमनका डेस्क अधिकृतहरू समस्यामा पर्ने गरेका छन्। प्रमुख अधिकृत पौडेलले भने, ‘सफ्टवेयर विग्रेका बेला के गर्ने? सेवा रोकौं क्षमतामा प्रश्न उठ्ने, बिना प्रविधिको सेवा दिँदा कर्मचारी आशंकाको घेरामा पर्ने सम्भावना हुने।’ अधिकृत पौडेलले सफ्टवेयरको समस्याबारे अध्यागमन विभागमा बारम्बार कुरा राखे पनि समस्या समाधान नभएको सुनाए। उनले भने, ‘सफ्टवेयर विग्रेका बेला अनधिकृत काम हुने खतरा सधैं रहने भयो तर के गर्ने उपाय छैन।’

यसपालीको दर्शै-तिहारमा बर्जरले घर रंगाउनुहोस् १०० वर्ग फिट डिजाइनर वाल फिनिश सितैमा पाउनुहोस् र घरको शानदार फोटो अपलोड गरी बर्जर पेन्ट एक्सप्रेसको नगद पुरस्कार जित्नुहोस्।

विस्तृत जानकारीको लागि नजिकको बर्जरको डिलरहरूमा सर्म्पर्क गर्नुहोस्।

To register by SMS
Type <berger>
and send to
33377
Toll Free No
1660-01-23434
(NTC)
980-157-1001
(Ncell)

‘प्रदेश प्रहरी संविधानकै भावना’

धनुषा (कास)- प्रदेश २ का मुख्यमन्त्री लालबाबु राउतले संविधानको भावनाअनुसार नै प्रदेश प्रहरी गठन गर्ने तयारी गरेको बताएका छन् । प्रहरी दिवसका अवसरमा प्रदेश प्रहरी कार्यालय प्रदेश २ ले जनकपुरमा आयोजना गरेको कार्यक्रममा राउतले प्रदेश प्रहरी विधेयक चाँडै प्रदेशसभाबाट पारित हुने विश्वास समेत व्यक्त गरे ।

प्रहरी प्रणालीलाई पुन:संरचना गरी मुलुकमा सक्षम, सुदृढ र व्यावसायिक प्रहरी संगठनका रूपमा रूपान्तरण गर्नु आवश्यकता, राउतले भने, ‘समायोजन, सहकार्य र सामन्व्य संघीय प्रहरी ऐनबमोजिम नै हुनेछ,’ संविधानले नै सहकार्य र सहअस्तित्वको परिकल्पना गरेकाले प्रदेश सरकारले प्रदेश प्रहरी गठन गर्न लागेको छ, उनले भने । प्रहरी संगठनले परिवर्तित परि्वेशको भावनाअनुरूप कार्य गर्न विश्वास लिएको छु, राउतले भने, ‘प्रदेश प्रहरी प्रदेश सरकारको अभिन अंग हुने छ । यसले संघीयतालाई आत्मसात गरेको छ ।’



आत्महत्या गरेको भन्दै प्रहरीले मुद्दा दर्ता गर्न नमानेपछि मुद्दा दर्ता गराउन पहल गरिदिन प्रहरी प्रमुख सवेन्द्र खनाललाई आग्रह गर्दै मृतक अन्तिमा देवीका दाजु, विदीलगायत । अन्तिमालाई परवानीपुर गाउँपालिका ५ बहुअरी निवासी सन्तोष राउत कुर्मी समेत परिवारले आत्महत्या गर्न प्रोत्साहन गरेका थिए । आत्महत्या भन्दै घटनालाई ढाकछोप गर्न खोजिएपछि प्रहरीका उच्च अधिकारीको आदेशमा सन्तोषविरुद्ध कर्तव्यग्यान मुद्दा दर्ता भएको थियो ।

तस्विर : पवन यादव/कान्तिपुर

आमासँग पर्व मनाउन जेलमा

■ शंकर आचार्य (पर्सा)

चाडपर्व भन्ने बित्तिकै बालबालिकालाई आफन्त र इष्टमित्रसँग खुला परिवेशमा उन्मुक्त भएर रमाउने मन हुन्छ, अफ छान्नावासमा बस्ने बालबालिकालाई वर्ष दिनमा अभिभावक र आफन्तसँग भेटन पाउदाको क्षण भनै विशेष । तर चाडपर्व मान्न बिहीबार राजधानीदेखि वीरगन्ज आइपुगेका ७ बालबालिका भने वीरगन्ज कारागारमा प्रवेश गरे । अबको २ साता उनीहरू कारागार भित्रै बस्नेछन् । कैदीबन्दी आमाहरूसँग बसेर उनीहरू चाड पर्व मनाउनेछन् । आमासँगै कैदमा परेका बालबालिकालाई शिक्षादिक्षा दिने काम गर्दै आएको संस्था बन्दी सहायता नेपालकी संस्थापक अध्यक्ष तथा सञ्चालिका इन्दिरा राना ती बालबालिका लिएर आई पुगेकी थिइन् । कारागार प्रशासनले

महिला कैदीबन्दीका छोराछोरीलाई आमाहरूसँगै बस्ने वातावरण बनाइदियो । तीनै बालबालिकामध्येकी एक हुन् १२ वर्षीया रोशनी मण्डल । वीरगन्ज मुर्ली स्थायी घर भएकी उनका बुवा, आमा, काका र काकी समेत कारागारमा कैद सजाय भुक्तान गर्दैछन् । ८ वर्षदेखि बन्दी सहायता नेपाल संस्थाको शरणमा रहेकी उनी वर्षेनी यसरी दसैँ बिदा मान्न वीरगन्ज जेल आउने गर्छिन् । उनका सहोदर भाइहरू रोशन र रोहन तथा काकाका छोरा बौवा पनि उनीसँगै बिदा मान्न यसरी जेल बस्न आइपुगेका छन् । खुला परिवेशबाट बिदा मान्नका लागि आउँदा पनि जेलमा बस्नु पर्दा नरमाइलो लाग्ने गरेको रोशनी बताउँछिन् । ‘के गर्ने हाम्रो भाग्यमै यही लेखेको रहेछ,’ उनले भनिन्, ‘आमा बुवा भेटन र बिदा काटन आउँदा पनि सधैँ हामीले

जेल बस्नु परेको छ ।’ अब दुई साता उनीहरू कारागारको अग्लो पर्खालको घेरा भित्रै आआफ् ना आमाहरूसँग बस्ने र दसैँ बिदा सक्याएर फर्कनेछन् । पुरुष कारागार तर्फ रहेका आआफ्ना बुवालालाई पनि उनीहरूले भेट्न पाउनेछन् ।

‘बालबालिकाहरू चाड पर्वमा बिदा मान्न आफ्ना अभिभावसँग बस्न आउँछन् भने हामीले रोकन मिल्दैन’

खुला परिवेशमा पर्व मान्न पाउनुपर्ने उनीहरूको अधिकार र बालस्वतन्त्रता खोसिएपछि उनीहरूको पर्व र पर्व बिदा पनि खल्लो हुने छ । कारागारमा बिदा र पर्व मान्न आउने अधिकांश बालबालिकाका आमाहरूले २० वर्षको कैद भुक्तान गरी

रहेकाले यीमध्ये प्रायः सबैको बालापन यसरी नै बितिरहेको छ । उनीहरूमध्ये केहीका बुवा छैनन् । केहीका भए पनि उनीहरूको लालनपालन गर्नुपर्छ भनी उनीहरूलाई जिम्मामा लिई लगेका छैनन् ।

बन्दी सहायता नेपालकी अध्यक्ष रानाले पर्व बिदा भएपछि बालबालिकाहरूले आफ्नो घर परिवार र आमा बुवा खोज्ने भएकाले वर्षेनी आफूहरूले यसरी गृहमा आश्रित बालबालिकाहरूलाई उनीहरूको अभिभावकसँग बस्नका लागि ल्याइदिने गरेको बताइन् ।

‘यी बालबालिका र यिनका अभिभावको आपसमा तालमेल र समझदारी नबिग्रोस् भन्नका लागि पनि यसरी वर्ष दिनमा केही दिन आमाबुवासँगै बस्ने वातावरण मिलाउनु जरुरी छ,’ उनले भनिन्, ‘यसले अभिभावकहरूमा कैद जीवन भुक्तान गरेर निस्केपछि,

आफ्ना सन्तानका लागि भए पनि फेरि गलत काम गर्नु हुन्न भन्ने मानसिकताको विकास गर्छ, अनि आफ्ना अभिभावकसँग बस्न पाउनु बालबालिकाको पनि अधिकार हो, त्यसको पनि विचार गरिनुपर्छ ।’

कारागारका सूचना अधिकारी गणेश भण्डारी यसरी कारागारमा बस्न आउने बालबालिकाले पनि राज्यबाट नियम बमोजिम दैनिक सिधा खर्च पाउने बताए ।

त्यस्तो सिधा खर्च तथा रासन बालबालिकाको उमेरअनुसार हुन्छ । ‘बालबालिकाहरू चाड पर्वमा बिदा मान्न आफ्ना अभिभावसँग बस्न आउँछन् भने हामीले रोकन मिल्दैन,’ उनले भने, ‘यिनका आमाबुवाहरू नै कारागारमा रहेकाले यिनले अन्यत्र कतै जान नपाउने भएकाले यिनकै सुरक्षा र हितलाई ध्यानमा राखी यिनलाई यहाँ बस्ने वातावरण मिलाएका हौँ ।’

आत्महत्या गर्न उक्साउनेलाई जेल

■ पवन यादव (सिमरा)

आत्महत्या गर्न उक्साएको आरोप लागेका २ जनालाई बारा जिल्ला अदालतले पुर्पक्षका लागि जेल चलान गरेको छ । मुलुकी ऐनलाई विस्थापित गर्दै कार्यान्वयनमा आएको अपराध संहितामा व्यवस्था भएको कानूनको प्रयोग गर्दै अदालतले आरोपित कसैया उपमहानगरपालिका-१ निवासी मुन्ना दास बनिया र परवानीपुर गाउँपालिका ५ बहुअरी बस्ने सन्तोष राउत कुर्मीलाई पुर्पक्षका लागि जेल चलान गरेको हो ।

आत्महत्या गर्न प्रोत्साहन दिने व्यक्तिलाई कानुनी कारवाहीको दायरामा ल्याउन पक्रिया अगाडि बढाइएको जिल्ला प्रहरी कार्यालय बाराका प्रवक्ता डीएसपी रंजित सिंह राठौरले बताए ।

‘बारामा पहिलोपटक आत्म हत्या गर्न प्रोत्साहन गर्ने विरुद्ध मुद्दा चलाइएको छ,’ उनले भने, ‘उनीहरू यो मुद्दामा पुर्पक्षका लागि जेल पर्ने पहिलो आरोपित हुन् ।’ हालै प्रयोगमा आएको यो कानुनलाई कार्यान्वयन गर्दा बढेको आत्महत्याको घटना कम हुने विश्वास लिइएको उनले जानकारी दिए ।

पछिल्लो समय बारामा आत्महत्या गर्नेको संख्या अत्यधिक बढेको प्रहरी तथ्यांकले देखाएको छ । आत्महत्या गर्नेमा सबैभन्दा बढी बृहारी र छोरीको संख्या बढी रहेको तथ्यांकमा उल्लेख छ ।

दाइजो लगायतको निर्हामा बृहारीलाई यातना दिने क्रम बढेसँगै बृहारीले आत्महत्या गर्ने घटना बढ्न थालेको जानकारीले बताए । सासुससुरा, नन्द, श्रीमान् लगायतले ससुरालमा बारम्बार दाइजोको माग उल्लेख गर्दै यातना दिन थालेका थिए । यातना सहन बाध्य भएका बृहारीले यातनाबाट छुटकारा पाउन अन्तमा आत्महत्यालाई रोज्न बाध्य हुने

गरेको सामाजिक अभियन्ताले बताए ।

‘कतिपय ससुराल पक्षले छोराको अर्को बिहे गराउन बृहारीको हत्या गरी अत्महत्या रुप दिएको घटना पनि छन्,’ ती अभियन्ताले भने, ‘त्यस्तो घटना मिलाउन प्रहरी र अस्पतालका कर्मचारीले नै भूमिका खेल्छन् ।’ आर्थिक प्रलोभनमा परी शव परीक्षण रिपोर्ट आफ्नो अनुकूल तयार गराउन लगाएर घटनालाई आत्महत्या प्रमाणित गरी मुद्दालाई त्यहीँ थन्क्याइदिने । त्यो बेला कानूनको समेत अभाव थियो । अहिले त्यो समस्या नरहेको अवस्था छ । त्यसैले आत्महत्या गर्न

मुन्ना दास बनिया र सन्तोष राउत कुर्मीलाई पुर्पक्षका लागि जेल चलान

उक्साउनेलाई समेत उम्कन सक्ने अवस्था नरहेको उनले बताए । यो कानुन कार्यान्वयन भएपछि आत्महत्याको घटना पुरै निर्मूल नभए पनि धेरै हदसम्म निर्मूल हुने विश्वास आफूले लिएको उद्गमशील सहरकारी संस्था डुमरवानाका कृष्ण प्रसाद नेपालले बताए ।

‘आत्महत्याका घटना धेरै बढेको थियो,’ उनले भने, ‘उचित सजायको व्यवस्था नहुँदा पीडितले त्याग पाउदैनथ्यो ।’ यो कानुनले छोरी बृहारीलाई आत्म हत्या गर्नबाट जोगाउने जिकिर उनले गरे ।

जितपुर सिमरा उपमहानगरपालिका-१५ सुन्दरवस्तीकी शान्ती तामाङले भनिन्, ‘हामी महिला धेरै खुसी छौँ । म पनि श्रीमान् पीडित महिला हुँ ।’ तर अहिलेसम्म संघर्ष गरेर बाच्नेको छुँ । एक छोरी र २ छोरालाई सँगै राखेर पाद्री आएको उनले सुनाइन् । समस्याहरू आइपुग्ँदा आत्महत्यालाई विकल्पका रूपमा रोज्नु गलत सोच भएको र त्यसलाई त्याग्न उनले संघर्षशील

सबै महिलसँग आग्रह गरिन् । आत्महत्या गर्न उक्साउनेलाई अदालतले पुर्पक्षका लागि जेल चलान गरेको अदालतको निर्णय सराहनीय भएको उनले बताइन् । कसैया निवासी श्रीमान् मुन्ना लगायतका परिवारका सदस्यहरूले आफ्नो बृहारी अनिता देवी दासलाई गाली गलौज, कूटपिट गरी शारीरिक तथा मानसिक यातना दिँदै आएको प्रहरीले अनुसन्धानबाट खोलेको छ ।

मुन्नाले सुनिता तामाङलाई कान्छी श्रीमती बनाई ल्याएको कारण अनिताले २०७५ साल भदौ ६ गते बिहान विषादी सेवन गरी आत्महत्या गरेको प्रहरीले जनाएको छ । दास लगायतका परिवारका सदस्यले शारीरिक तथा मानसिक यातना दिँदै आत्महत्या गर्न प्रोत्साहन गरेको प्रहरीले अनुसन्धानबाट खुलाएको छ । प्रहरीले दासलाई २०७५ साल भदौ २४ गते पक्राउ गरी कर्तव्य ज्यान मुद्दामा अनुसन्धान कार्य पूरा गरी जिल्ला सरकारी वकिल कार्यालय मार्फत बारा जिल्ला अदालतमा पेस गरेको थियो । अदालतको आदेशअनुसार दासलाई वीरगन्ज कारागार चलान गरिएको हो ।

यस्तै परवानीपुर गाउँपालिका ५ बहुअरी बस्ने सन्तोष राउतले आफ्नो श्रीमती अन्तिमा देवीलाई गालीगलौज तथा कूटपिट गरी आत्महत्या गर्न प्रोत्साहन गरेको प्रहरीले जनाएको छ ।

उनको विवाह भएको २ वर्षपछि एउटा छोरीको जन्म भए तापनि जन्मेको ४ दिनपछि छोरीको मृत्यु भएको थियो । विवाह भएको ७/८ वर्षपछि अन्तिमा देवीबाट कुनै सन्तान नभएको तथा माइती पक्षबाट दाइजो समेत नल्याएको भनी सन्तोषले शारीरिक र मान्सिक यातना दिँदै आएका थिए ।

सम्पादकीय

कसैको नहोस् यस्तो मरण

बसभित्र खुट्टा टेक्ने ठाउँ नभेटेपछि, परिचालक छुत्ता चढ्ने भन्याडमा भुन्डिए । एक घन्टापछि बस गन्तव्यमा पुगेर रोकियो । सबै यात्री भरेर आआफ्नो घर लागे । बस चालक पनि भरे । परिचालकलाई खोजे, भन्याड र छतमा पनि खोज्दा नभेटेपछि बसपार्क चाहारे ।

असोज २३ गते साँफ पुरानो बसपार्कबाट भक्तपुर सरस्वतीखेल जाने बस छुटेको थियो । बसपार्कमै भरिएको बस ठाउँ ठाउँका बिसीनीमा पनि रोकेर यात्री चढाउँदै अघि बढ्यो । बस खचाखच भरिनलाई चाडवाड आउने पदैँन । यो हरेक दिनको कहानी हो ।

भोलिपल्ट बिहान महानगरीय प्रहरी वृत्त थिमीले चालकलाई बोलायो । प्रहरीले उनलाई त्रिवि शिक्षण अस्पताल पुर्‍याएर शव देखायो । उनकै सहयोगी भएको सनाखत भयो । तर चालकलाई परिचालकको नाम, ठेगाना केही थाहा थिएन ।

सिन्धुपाल्चोक, बार्दबिसे, खनियावासका १८ वर्षीय मनिष तामाङ तीन महिनाअघि मात्र उक्त बसमा परिचालक भएका थिए । उनी त्यस साँफ छत उक्लने भन्याडबाट खसेर सडकमा बन्नेको यात्री र चालक कसैले पत्तै पाएनन् । करिब ७ मिनेट उनी सडकमा छट्पटिइरहे । सडकमा आवतजावत गर्नेहरूले पनि वास्ता गरेनन् ।

सेवामा खटिँदा यसरी कसैको मरण नहोस् ।

चालक सवारी साधनको अगाडिको आरामदायी सिटमा बस्छन् । परिचालक दिनको १२ घण्टा अर्थात् बिहान फिर्समिसेदेखि भन्फे साँफसम्म उभिएर आधा ज्यान बसभित्र टाउको सहित आधा ज्यान भ्क्यालबाट निकालेर यात्रीसित भाडा उठाउने गर्छन् । उनीहरू स्थायी जागिरे होइनन् । फेरिइरहन्छन् । रूखो र कडा मिजاسका हुनसक्छन् किनकि, तिनलाई जसरी हुन्छ बढी यात्री चढाउने, पैसा उठाउने, साह्रलाई बुझाउने, तेल हाल्ने र बचेको पैसाबाट चालक र आफू बाँड्ने प्रतिसर्घा हुन्छ । मौका मिले अलिअलि जोगाउँछन्, बाँकी फुमोस गर्छन् ।

उनीहरूको कुनै पहिचान हुँदैन । पोसाक पनि हुँदैन । न कागजात नै । न नियुक्ति पत्र न परिचयपत्र । गुमानमा जीवन । न स्वास्थ्य जाँच न सुरक्षा प्रशिक्षण । उनीहरूको जीवनलाई सडकका अप्ठ्यारा मोड र खान्डाखुडीले हरेक दिन जिस्काउने गर्छ ।

सामान्यतया एक दिनमा कति घण्टा उभिन हुन्छ ? पानी पिउने र पिसाब फेर्ने रूटिन के हुनुपर्छ ? शरीर बड्ग्याएर बस्दा त्यसबाट स्वास्थ्यमा पर्नसक्ने असर के के हुन् ? धूलो, धूवाँको कुदुरीमण्डलमा हरएपर बेगमा हुर्किएका सवारी साधनमा भुन्डिएर यात्रा गर्दा परिचालकको भविष्य के होला ? के बस व्यवसायी र सरकारले केही सोचेका छन् ?

परिचालक सुरक्षावारे अहिलेसम्म कसैले केही गरेको छैन । ट्राफिक प्रहरीले गर्ने भनेको सम्भाइ बुझाइ हो । कहिलेकाहीँ चिट्ठ थमाइदिने । बसको ढोका बन्द गरेर चलाउनुपर्ने, भ्क्यालबाट टाउको र शरीर बाहिर निकाल्न नपाउने, भुन्डिएर यात्रा गर्ने नपाउने नियम पालना गराउन खोज्छ, सक्दैन । ट्याक्सी चालक भाइकोवसका चालक र परिचालकको पोसाक सुरु भएकोलाई दुर्घटना घटाउने उपाय मानिएको छ ।

सरकारले गर्नुपर्ने काम भने प्रस्टै छन् । पञ्जीकरण नगरी यातायात सवारी साधनमा परिचालक राख्न नपाउने नीति कार्यान्वयन भएको छैन । चालक परिचयपत्र अर्थात् लाइसेन्स दिँदा निजी र सार्वजनिक यातायात कुन चलाउने भनी छुट्टिएको छैन । सार्वजनिक यातायातको साधन चलाउने र सहयोग गर्नेलाई नैतिक र व्यावहारिक शिक्षा दिएर व्यावसायिक रूपमा सवारी साधन चालक परिचयपत्र दिने व्यवस्था छैन ।

छोटो दूरीमा चल्ने यातायातका परिचालक एक जनामात्र हुन्छन् जसले यात्रीसँग भाडा उठाउने, चालकको सेवा सुन्धुसा गर्ने र गाडी सफाइसमेत गर्छन् । उनीहरू बढी पेलिन्छन् । सुरक्षित भए, आँट गरे भने उमेर चढ्दै जाँदा लामो दूरीका साधनका परिचालककै आफ्ना चालकसित गाडी चलाउन सिक्छन् । त्यही भएर त चालकलाई ‘गुरुजी’ भन्ने नाम काड्न थालियो ।

परिचालकको रोजगारीवापत सेवा सुविधा सुनिश्चित गर्ने, सामाजिक सुरक्षा र पहिचान स्थापित गर्ने प्राथमिकता परेको छैन । पैसा पनि अमर्यादित जीवन पनि असुरक्षित । परिचालकको सुरक्षामा यातायात व्यवसायीहरू नै जिम्मेवार हुनुपर्छ । त्यसको निगरानीको जिम्मेवारी सरकारको । यातायात व्यवस्था विभाग र ट्राफिक प्रहरीको ।

हरेकको जीवनको उतिकै मूल्य हुन्छ, अरूको सेवामा खटिनेको अफ बढी । उनीहरूलाई पहिचान नगर्दा हाम्रो राज्यको अनुहारमा धूवाँ पोतिन्छ ।

माहुरी बनेकाहरूले पढ्नु

विश्वप्रकाश शर्मा कुनै पार्टीका प्रवक्ता होलान् । तर उनले प्रधानमन्त्रीलाई लेखेको प्रेमपत्र प्रतिपक्षले मात्र होइन, अहिलेसम्म सत्तापक्षको लागि माहुरी बनिरहेकाहरूले पनि ठिक समयमा गरिएको ठिक प्रश्नहरूको प्रहार भनी विश्लेशण गर्नेछन् । होला कहिँ कतै आफ्ना नजिककाको गलत सल्लाहको ओइरो प्रधानमन्त्रीको संयन्त्रले थेग्न नसकेको तर पनि दुई तिहाई त्यसमाथि ठेरे ठूला कुरा सेफल्यान्डिङ भइसकेपछि पनि रफ्तार कम भयो कि भन्ने प्रश्न उचित हो । अनि आफ्नै जिल्लाका प्रधानमन्त्रीलाई लेखिएको यो पत्र ओजानदार पार् । जनताका मनमा जुन-जुन प्रश्नहरू तरोतांग छन्, त्यसलाई नै यिनले सुन्नाबका रूपमा पोखेका छन् । महँगी, शाण्ति सुखा, विमानस्थल, बुढीगण्डकी, हबमनटोटा, वाइड बडीलाई उदाहरण दिँदै सरकारप्रतिको जनताको नैराश्र्यतालाई पत्रले विस्कोट गरिदिएको छ । लेखक कुनै एक पार्टीको प्रवक्ताभन्दा पनि नेपालीकै प्रवक्ताजस्तो लाग्छ, यो पत्र पढेपछि ।

– **सुरेस खतिवडा**, *बुद्धशान्ति गाउँपालिका-५, फापा*

रहर कसको ?

नयाँ समाचार आयो । रामवीर मानन्धरले सांसद पदबाट राजीनामा दिए । त्यहाँसम्म ठिकै छ । पदमा बस्न इच्छा नहुनेले राजीनामा गर्न पाइन्छ । तर अर्को खबर पनि आयो । त्यो स्थानमा वामदेव गौतमलाई दिने अ्रे । सुन्दा अचम्म लाग्छ, के रामवीर र पार्टीले मिलेर मात्रै दिन सकिन्छ र ? अथवा कानुन सम्भव छ र ? फेरि मध्यावधि चुनाव गर्नुपर्ला । त्यो चुनावको सम्पूर्ण खर्च लेनेदेनदेखि आमचुनावमा जस्तै मतदाता खरिद-बिक्रीसम्मका हंगामा र औपचारिक प्रचार-प्रसारसम्म हुने फाल्नु खर्च पार्टीले गर्ने कि वामदेवले गर्ने ? यो प्रश्न सम्बन्धित क्षेत्रले मात्रै होइन, सम्पूर्ण देशवासीले गर्नेछन् । यसको उत्तर कसले दिने ? वामदेवलाई यो रहर कताबाट आयो ? कतै मनमोहन सरकार हालेर एमाले फुटाएर वामदेवलाई बनाइदिने सपना देखाएर करोडौं खर्च गर्ने अत्यक्त गिरोहले उचालेर पुनः पछर्न खोजेको हो कि भनेर जनताले प्रश्न गर्ने बेला भएर र ? वामदेवले सोचेर मात्रै घोषणा गर्नुपर्छ । के पार्टी र जनताको सेवा संसद बाहिर बसेर गर्ने सकिँदैन र ?

लोकेतन्त्रमा

मपाईवाद



ध्रुव कुमार

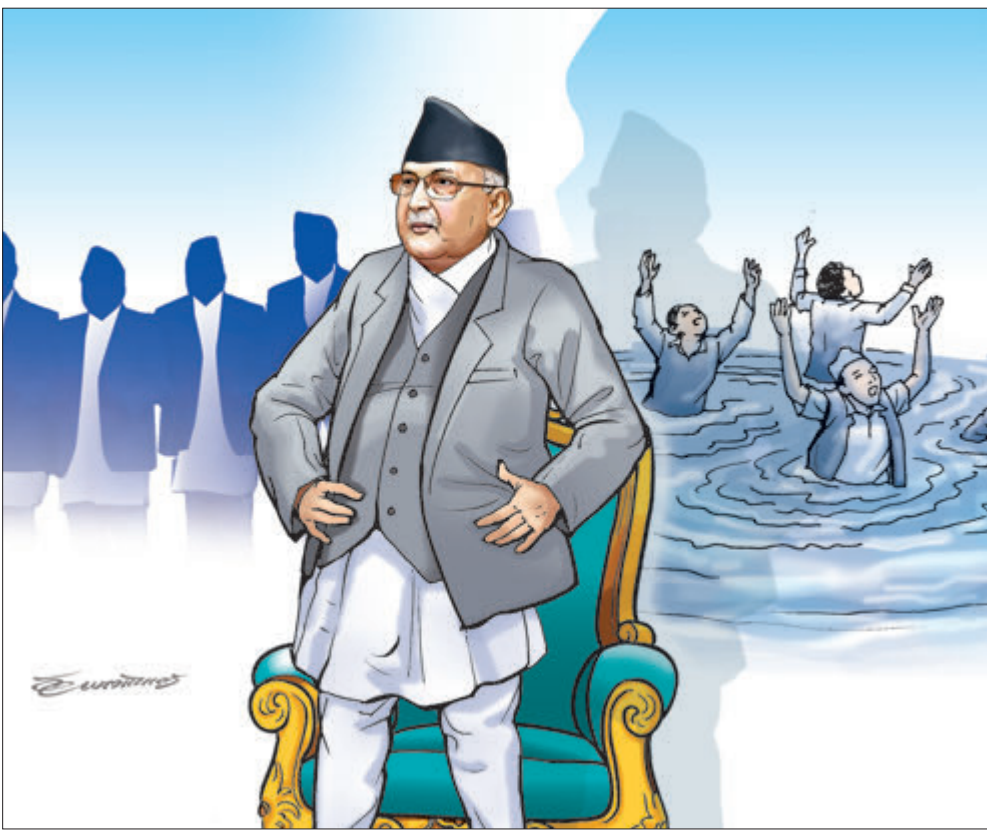
विश्व राजनीतिमा उदारवादी लहर थामिएको छ । निर्वाचनकै माध्यमद्वारा थुप्रै मुलुकमा अनुदारवादी राजनीतिक नेतृत्व स्थापित हुनुले एकातिर प्रतिस्पर्धात्मक निर्वाचनको अभ्यास शंकास्पद हुनथालेको छ । अर्कोतिर नैतिकहीनता राजनीतिक नेतृत्व वर्गको चरित्रिक गुण भएकाले मानवीय मूल्यमा ह्रास आई लोकतान्त्रिक पद्धति क्षीण भएको छ । जस्तै- धुमधामसित गान्धी जयन्ती मनाइने लोकतान्त्रिक भारतमा अचेल गोड्सेको प्रतिछाया शासकीय नेतृत्वमा हावी भएको छ । भारतीय स्वतन्त्रता संग्रामका अग्रणी गान्धीको अहिंसात्मक आन्दोलनको सन्देश विश्वभरि छरिएको छ । उनका अनुयायीको कतै कुनै कमी छैन । तर मोदीले गान्धीलाई ‘राम नाम’ ओढाइदिनुसितै इतिहासको नवलेखन सुरु गरेका छन् । वैचारिक बहुलतामाथि चुकल ठोक्दै मुलुकलाई धर्मान्धको बन्धकी बनाएका छन् । विद्यमान भारतीय राजनीतिक परिस्थिति सन् १९५५ को घोषित आपत्कालीन अवस्थामन्दा बढी त्रासदीपूर्ण रहेको विख्यात इतिहासकार रोमिला थापरको अनुभव छ ।

अन्त्यभन्दा दक्षिण एसियाली मुलुकहरूमा भारतीय लोकतन्त्र उत्तरक तथा अनुकरणीय अभ्यास भएको छ । यस क्षेत्रमा भारतको भौगोलिक अवस्थितिकै कारण त्यहाँको सामाजिक, आर्थिक र राजनीतिक घटनाक्रमबाट छिमेकी राष्ट्रहरू अछुता रहन सक्दैनन् । भारतमा मोदीको वर्चस्वसितै हाम्रा उत्तरी छिमेकी साम्यवादी चीन निकट भविष्यमै विश्वको प्रमुख आर्थिक शक्तिराष्ट्र बन्ने प्रक्षेपण छ । यसले गर्दा उदारवादी लोकतन्त्र र आर्थिक विकास बीचको अक्षुण्ण नाता शंकास्पद मात्र नभई बहुदलीयभन्दा एकदलीय व्यवस्था बढी उपयोगी सिद्ध हुने, त्यसैले शक्तिशाली नेतृत्वप्रति नै सर्वसाधारण आकर्षित हुने दृष्टिकोणले प्रश्रय पाउंदा हाम्रो राष्ट्रिय नेतृत्वसमेत प्रभावित भएको छ ।

शक्तिको मद र मातकै कारण भारतमा दिल्ली सरकारले ऋणमा ढुबेका किसानको बृहत च्याली सीमामै रोकेर तिनका माग केन्द्रमा ठोक्किन दिएन । केन्द्रको मोदी सरकारले भने आफ्नो ४ वर्षे कार्यावधिमा पुँजीतिरहरूले विभिन्न बैकबाट लिएका ३ लाख १६ हजार करोडको ऋण माफ गरिदिएको छ । (दि वायर १६ असोज २०ॡ५) । यसले भारतीय लोकतन्त्रमा शासकीय शक्तिको अथाह दुष्ययोगकै चित्रण गर्छ । लोकतन्त्रको उदारमना मूल्य र मान्यतामा निरन्तर प्रहार हुने क्रम महाशक्ति राष्ट्र अमेरिकामा राष्ट्रपति ट्रम्पको उदयपछि भनै बढेको छ । ट्रम्प र उदारवाद दुई विपरीत ध्रुव भएका छन् । उनको अलोकतान्त्रिक क्रियाकलापले विश्व राजनीतिक संरचना अविश्वसनीय तवरले संकमित भएको छ । यसले चिनियाँ नेतृत्वकै आक्षेप बढाइदिएको छ । जुन व्यवहारमा समेत भ्रष्टाचारविरुद्ध कृतसंकल्पित र विकासप्रति प्रतिबद्ध छ ।

राजनीतिक वृत्तमा लोकतन्त्रको ह्रास हुनुको प्रमुख कारण महत्वाकांक्षी नेतृत्वबाट राज्यसत्ताको केन्द्रीकरण, वैयक्तिक लाभका लागि राज्यसंयन्त्रको निजीकरण, शक्ति पृथकीकरण अभ्यासको अपहेलना साथै प्रेस स्वतन्त्रतामाथि अंशुश कस्नुलाई लिइन्छ । यो प्रवृति नेपालमा नजानिंदो पाराले मौलाउँदछ । यिनै विकृतिका कारण संसदीय व्यवस्था धरापमा पर्दछ । संसदको परिसंस्कृत तथा परिपक्व भूमिका सर्वत्र चासोको विषय भए पनि जनप्रतिनिधिहरूको उक्त संस्थाले आफै औपचारिक पीठ गनसकेको छैन । संसदीय अभ्यास सदैव कर्मकाण्डी र फिलतो रह्यो । संसर अधिवेशन बेला पहिलो पक्तिमा आसिन हुने प्रभावशाली सांसदहरूको कुर्मी प्रायशः खाली हुने गरेको छ । संसदीय समितिको बैठकसमेत कोरम नपुगेर स्थगित भएको उदाहरण छ । सर्वसाधारणलाई प्रत्यक्ष लाभ हुने महत्त्वपूर्ण विधेयकहरू पारित हुँदैनन् । तर विधायिकाका सांसदहरूले स्थानीय विकास खर्चकै नाममा पनि बर्षौँन करोडौंको सुविधा लिन भने चुक्दैनन् । सांसदहरू विधायक हुनुभन्दा विकास हुनु नै आफ्नो संचकर काम ठान्छन् । विकासको माध्यमबाटै जनताको सम्पर्कमा रहनुपर्ने कर्णप्रिय तर्क गर्छन् । तर प्रश्न के भने केन्द्र विधायिकामा चुनिएका तथा मनोनीत सांसदहरूले स्थानीय विकासको जिम्मेवारी वहन गर्ने हो भने स्थानीय सरकारको आवश्यकतै किन पर्थ्यो ? प्रतिनिधिसभा जनताद्वारा चुनिएकाहरूको संस्था भएकाले लोकतन्त्रमा सरकारले जनप्रतिनिधित्व गरेको मान्यता राख्छ । प्रत्यक्ष निर्वाचनद्वारा प्रतिनिधि चुनिने क्रममा राज्यले ठूलो धनराशि

खर्चन्छ । हामीकहाँ प्रदेश तथा केन्द्रीय प्रतिनिधि चयनका निम्ति १२ अर्बभन्दा बढी रकम खर्चेको तथ्यांक छ । तर अर्कै प्रदेश सरकारले आकार लिएको छैन । केन्द्रमा प्रतिनिधिसभा गतिहीन रहेकाले कतिपयले सांसद नाबुस छन् । पार्टी हृविप विकल्परहित हुनाले विवेक बन्धक राष्ट्रपुर्ने वाध्यताले हामीसित अति नै नमिठो संसदीय अभ्यासको अनुभव पनि छ । चाहे त्यो टनकपुर सन्धिमा होस् वा एकीकृत महाकाली सन्धिको संसदमा अनुमोदनकै सन्दर्भमा होस् । हुन त संसदले सरकार चलाउँदैन । सरकारले चालेको प्रत्येक कदमको सूक्ष्म अवलोकन, अनुसन्धान, अध्ययन अनि समीक्षा भने गर्छ । गल्ती सच्याउन र सही बाटोमा हिँड्न निर्देशित गर्छ । किनकि कार्यकारी संसदप्रति नै जवाफदेही हुन्छ । के यस्तो हुनसकेको छ ? कार्यकारी विधायिकाको नियन्त्रणमा छ ? कि मन्त्रीले संसदीय समिति बैठकमै सांसदहरूलाई हफ्काउने चलन चलेको छ ? समितिको सुझाव र निर्देशनमा चल्नुपर्ने सम्बन्धित निकायका मन्त्रीको दबाव अनुसार समितिले निर्णय फेर्नु लोकतन्त्रको अवमूल्यन हुनु हो । विडम्बना त समितिका सदस्यहरूले कुनै प्रतिवाद गर्न नसक्नु मन्त्रीको प्रभुत्ववादी आचरणमात्र नभई सांसदहरूको समर्पणवादी चरित्र पनि



उदागिएको छ । एकातिर संसदीय समितिमा मन्त्रीको रजाई देखियो, अर्कोतिर राज्यव्यवस्था समितिमा त्यसको अध्यक्षको । त्यहाँ पत्रकारहरू निषेधित भएका छन् र अपारदर्शिता बढेको छ । लोकतन्त्र निसासिएको छ ।

सरकारको कार्यशैलीको कटुआलोचना प्रतिपक्षबाट नभई सत्तापक्षकै वरिष्ठ नेता तथा पूर्वप्रधानमन्त्रीले प्रतिनिधिसभाको रेस्टुमबाट गर्नु १३३ दिनसम्म चलेको वर्षे संसद अधिवेशनको उल्लेखनीय पक्ष छ । मन्त्रीहरूलाई देश र जनताले भोगिरहेको समस्याप्रति संवेदनशील भईदिन आग्रह गर्दै माधवकुमार नेपालले सरकारले भ्रष्टाचारीलाई पुरस्कृत गरेको, निर्मला पन्तको बलात्कारपछि हत्या र एसिड आक्रमणजस्ता जघन्य अपराधको रोकथामप्रति उदासीन रहेको भर्त्सना गरेर जनमानसमा व्याप्त असन्तुष्टि संसदमा पोखे । यसको चर्को प्रतिध्वनि न्युयोर्कसम्म पुगेछ । संयुक्त राष्ट्रसंघको महासभामा व्यस्त प्रधानमन्त्री ओलीले स्वदेश टेक्नासाथ विमानस्थलमै सरकारको आलोचनाप्रति विर्मति राख्दै ‘यो सरकार ५ वर्षसम्म टिक्छ’ भनी जसरी उद्घोष गरे, त्यसले उनको मनमा चिसो पसेको तथ्य भने लुकेन । उनी अर्को चुनाव जितेर भन्नु बलियो सरकार बनाउने भन्छन् । यो सम्भव छ ? ओलीले भनेजुगुलामा मद्दुरो, कम्बोडियामा हुनसेन र रूसमा पुटिनले जसरी चुनाव जितेका पनि होइनन् । तर उनले मुलुक ७ महिनामा मात्र गरिव भएको हो ? ७ महिनामा मात्र बाट्राघाटा नवनेका हुन् ? भनी आलोचकहरूलाई प्रतिप्रश्न गरेर आफ्नो अनुदा छविंसितै

पाठक मञ्च

अलमलमा शिक्षा प्रणाली

- अभिभावकको अविश्वास :** २०६९/७० देखि २०ॡ३/७४ को ५ वर्षमा सार्वजनिक शिक्षाबाट करिब ५ लाख विद्यार्थी पलायन भएका थिए भने २०७४/७५ को एकै वर्षमा करिब ९ लाख विद्यार्थी सार्वजनिक विद्यालयमा घटेको देखिन्छ । यो सरकारी शिक्षाप्रति अभिभावकको अविश्वास हो ।
- अपनत्वको अभाव :** सार्वजनिक शिक्षा कसको ? यो प्रश्न अनुत्तरित छ । न समुदायको न सरकारको । कारखाना मजदुर, यातायात मजदुर र घरेलु मजदुरका सन्तान, सिमान्तकृत एवं गरिवका सन्तानजस्ता हुँदा खानेमात्रै पढ्ने थलो बनाइएको छ, सरकारी शिक्षा । त्यसैले यसप्रति सरकारको पनि अपनत्व देखिएन ।
- अधिक केन्द्रीकरण :** नेपालको संविधान २०७२ को अनुसूची-८ बमोजिम विद्यालय शिक्षा स्थानीय सरकारको दायित्वभित्र परिसकदा पनि स्थानीय सरकार सञ्चालन ऐन, अनिवार्य तथा नि:शुल्क शिक्षा ऐन र संघीय शिक्षा ऐनका मस्यौदासमेत केन्द्रीकृत शिक्षा प्रणालीको पक्षपोषण गर्न उद्यत देखिन थालेपछि सरकारी शिक्षा घर न घाटको हुने भएको छ ।
- अलपत्र शिक्षक व्यवस्थापन :** २०५२ सालदेखिको अलपत्र शिक्षक व्यवस्थापन अहिले पनि जस्ताको तस्तै छ । दरबन्दी मिलान गर्न नसकाले विद्यार्थी थोरै भएका वा नभएका विद्यालयमा शिक्षक थुप्रने र बढी भएका विद्यालयमा नपुग हुने रोग एकातर्फ छ भने ६२ हजार शिक्षक अपुग देखिएका छन् ।

सेनाका लडाकुको समायोजन, स्वेच्छिक अवकाश, पुनःस्थापन भयो, तर पीडित शिक्षकहरूलाई घर न घाटको बनाइयो ।

राजनीतिक दल र सरकारले पीडित शिक्षकका जायज मागको उपेक्षा गर्दै इन्द्रकालका भगौडा सुशाक्षरमीको कितामा अर्थाईदैछ । सशस्त्र इन्द्रका

क्रममा अवकाशमा परेका नेपाली सेना, नेपाल प्रहरी र सशस्त्र प्रहरीका सम्बन्धमा अध्ययन गर्न बनेको कार्यदल २०ॡ१ को प्रतिवेदन लागु भएन ।

सरकारको अकर्मण्यतालाई छेपेन जसरी प्रयास गरे, त्यसप्रति जनता सहमत हुन सक्दैनन् । उनको यस्तै बोली र व्यवहारले उपलब्ध ५ वर्षीय वैधानिकतामा समेत आँच आउन सक्छ ।

मानवीय कमजोरी सबैमा हुन्छ । ओली अपवाद होइनन् । तर उनी सार्वजनिक व्यक्ति हुन् । अफ देशकै प्रधानमन्त्री । उनी मुलुकभित्र मात्र होइन, बाहिर पनि सरोकारवालाको निगरानीमा हुन्छन् । दुवै छिमेकीका शक्तिशाली तर अनुदारवादी नेतृत्वका निम्ति ओली ग्राह्य नै छन् । तर अराजकताबाट आक्रान्त मुलुकको जनताका निम्ति उनको ग्राह्यता त्यतिबेला अपरिहाय हुन्छ, जतिबेला उनले सत्ताधिकार सट्पयोग गर्छन् । अन्यथा उनले ‘म भ्रष्टाचार गर्दिन, गर्न पनि दिन्न’ भन्दैमा भ्रष्टाचार निवारण हुने होइन । ठूलठूला भ्रष्टाचारको त कुरै छाडौँ, गरिवी निवारण कोषको अनियमितता तथा वृद्धाश्रममा भएका भ्रष्टाचारमा संलग्न भ्रष्टाचारी को हुन्, त्यसबारे ओली अनभिज्ञ छैनन् । तर दण्डहीनता र उन्मुक्तिले गाँजेको मुलुकमा भ्रष्टाचार नै सदाचार भएको छ ।

अनि ओलीले के यी सबै ७ महिनाभित्र मात्र भएका हुन् त भनी ठाडो प्रश्न गर्ला ! जनताका कस्तो प्रभाव पर्ला भनी सोच्नसम्म नसक्नु उनको अर्को विशेषता भएको छ । कुनै बेला उनी निकटकै

केही नेताले प्रधानमन्त्री दलाल र माफियाको चंगुलमा फँसेका छन् भन्ने सुन्दा ओलीले आफ्नो अल्ट्रस्करण छान्नुपरेको छ । कार्यालय पुग्ने कर्मचारीलाई दिनहुँ भ्रष्टाचार गर्दिन भन्ने सपथ गराउने प्रचारवाजीले सरकार हाँसोको पात्र मात्र भएको छ । यस्तो उटपट्याइ शक्तिशाली सरकारले गर्दैन । यस्तो व्यवहारले लोकतान्त्रिक मर्यादा खिण्डित हुन्छ । न्युयोर्कबाट फिरेलगत्तै ओलीले सरकारले मुलुकभित्र र बाहिर कुनै गल्ती गरेको छैन भनी प्रेसलाई सूचित गरे । उनको मपाईवादको पछिल्लो सिकार भने सुस्तावासी भएका छन् । तिनका मर्का सुन्दै नसुनी, भेट्दै नभेटा बालुवाराटबाट अप्रमादित गरी फर्काइएका छन् । मपाईवादको अर्को नमूना काठमाडौँ- ७ बाट जितेका सांसद हटाई होरकालाई जिताउने चालवाजी भएको छ । निर्मला पन्त बलात्कार र हत्याकाण्डपछि थर्किएको सरकारप्रति जर्नीश्वबासको पारो स्वाट्टै घटेको छ । समय सट्पयोग गर्न नचाहेँदा शक्तिशाली ओली स्वयं निरीहताका प्रतिमूर्ति बन्दैछन् । हुनसक्छ, दर्सै-तिहारको रसभ्रमले जनआकांक्षा सेलाउने अपेक्षा शक्तिका उपहासहरूले राखेका छन् । तर अब कार्यकर्तालाई अरिगाल बनाएर दमनचक्र चलाएर ओली सरकारले राहत पाउने छैन । जनता शासित र शोषित हुनु चाहँदैनन् । संघीय राज्य संरचनाभित्र मपाईवाद लाद्न खोज्नु र राज्याधिकार केन्द्रीकृत गरेर सर्वसत्तावादी हुने आकांक्षा पाल्नु यदि अन्य अर्थ नलागे ओलीले राष्ट्र, राज्य र राष्ट्रियताप्रति नै विश्वासघात गरेको ठहर्नेछ ।

लेखका लागि : **article@kmg.com.np**

प्रतिक्रियाका लागि : **letter@kmg.com.np**

(लेख-रचना पठाउंदा सम्पर्क नम्बर अनिवार्य उल्लेख गर्नुहोला)

म र मेरो नेपाल



तीर्थबहादुर श्रेष्ठ

मेरो सम्पूर्ण जीवनकाल १९९४ देखि २०७५ सालसम्म संक्रमण राजनीतिको छत्रछाँयामै बितेको जस्तो अनुभव भइरहेको छ। शैशव कालका बेला १९९७ सालको सहिद काण्ड सम्मनामा छैन। २००७ साल पनि 'जिन्दाबाद' र 'मुर्दावाद' भनेर उफ्रने बाहेक अरु केही भएन। त्यसपछि २०१७ सालसम्म पहाडीतर लागे। २०१७ सालमा वीपी कोइरालाको सरकारले जागिरे बनाइदियो। २०४७ सालमा गिरिजाप्रसादले ढाके बनाइदिए। ३० वर्षको जागिरे अवधिमा नेपाल धुमेर हेरे। नेपाली दिदीबहिनी, दाजुभाइलाई भेटेरै होमभेट गरियो। आजका दिनमा फर्केर हेर्दा त्यो नेपाल कहाँ पुग्यो र ती नेपाली कहाँ छन् भन्ने प्रश्नहरू मराजमा खेलिरन्छन्।

मेरो शैशव कालमा जति जनसंख्या नेपालभित्र थियो, अहिले उतिकै नेपाली नेपाल बाहिर छन्। किन ? काम र मामाको खोजीमा अरूको सेवा गर्न, नोकरी गर्न, चाकरी गर्न, गुलामी गर्न। उत्तम खेती, मध्यम व्यापार र निर्धन चाकरी भन्थे हाम्रा पूर्वज। त्यसको अर्थ जति सेवा क्षेत्रबाट कमाइ हुन्छ, त्योभन्दा बढी वाणिज्य र उद्योगबाट हुनुपर्छ। त्यसभन्दा अफ्र बढी आम्दानी कृषि र वन क्षेत्रबाट हुनुपर्छ। अर्थ व्यवस्थाको यो तीनतले मन्दिर (आर्थिक पिरामिड) स्थायी र दिगो विकासको मूल स्तम्भ बन्न सक्छ। हामीले हाम्रै भूमि व्यवस्था र आफ्नै माटोको उज्जनीबाट समृद्धि भित्र्याउन सक्नुपर्छ। हाम्रा स्रष्टा एवं द्रष्टाले राष्ट्रिय विकासका लागि कृषि क्षेत्रलाई अगाडि सार्दा तराई-मधेसमा अन्नबाली, पहाडमा फलफूल र तरकारी एवं हिमालमा पशुपालनको विकासलाई निर्देशित सिद्धान्तका रूपमा अवलम्बन गर्न सिकाफिर गरेका हुन्। यिनै तराई, पहाड र हिमाललाई अफ्र नियालेर हेर्न-बुझ्न सकेनौं र तिनका प्रकृति, परिवेश र प्रवृत्ति सम्मत विकास निर्माण गर्न सकेनौं भने हाम्रो राष्ट्रको भौतिक स्थिरतामा संकट आउन थाल्यो।

हिमाली क्षेत्र

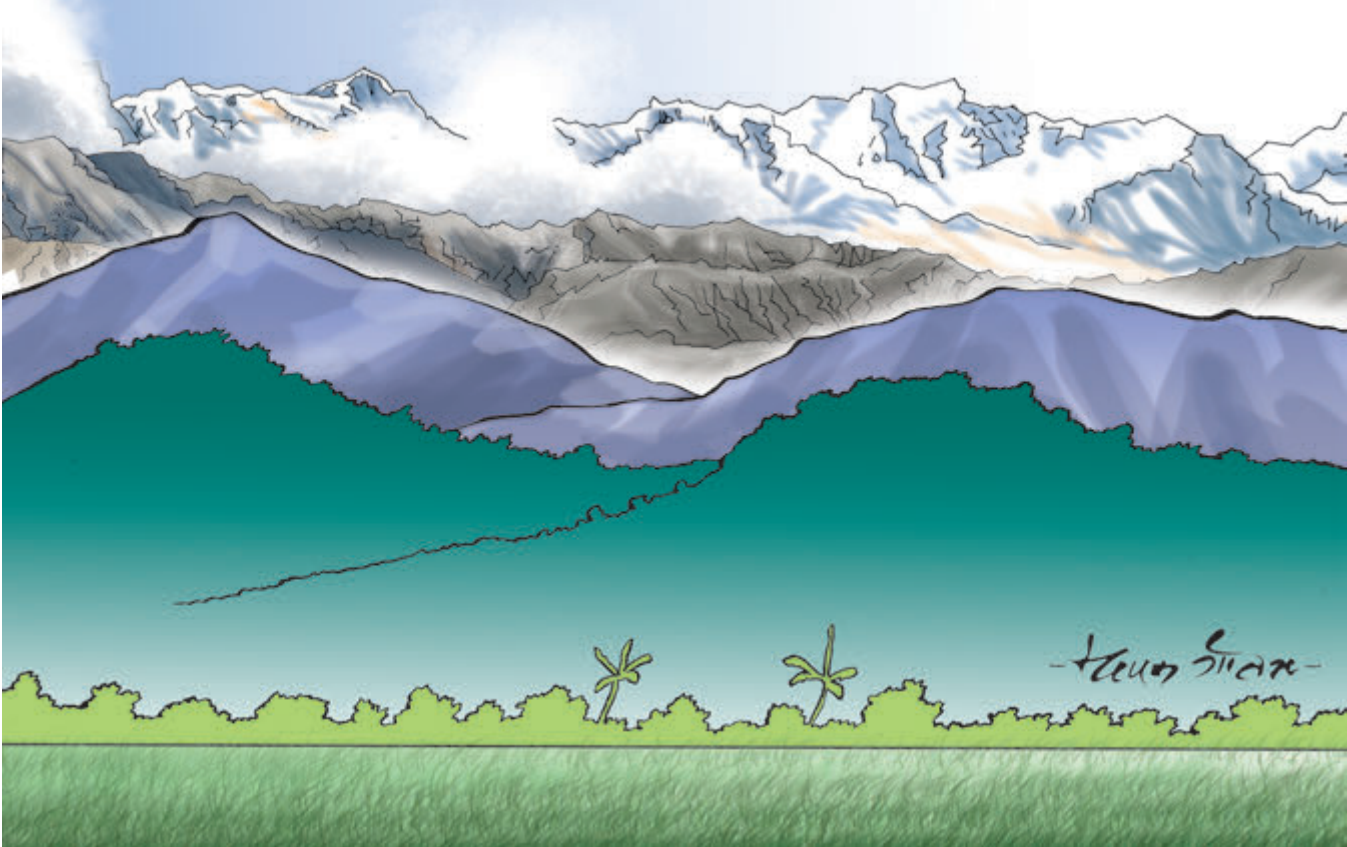
नेपालको २३ प्रतिशत भूभाग ५ हजार मिटरभन्दा उच्च भागमा छ। त्यहाँ सामान्यतया बाह्रै महिना हिउँ जम्छ। हिउँकै घर भएकाले यसलाई 'हिमालय' (हिम+आलय) भनिएको हो। यही घरमा रहन्यस्य प्राणी यती बन्छ भन्ने धेरैको विश्वास छ। कतिपय वैज्ञानिक यतीको अस्तित्वलाई स्वीकार्दैनन्। यतीको अस्तित्व स्वीकारे पनि नस्वीकारे पनि यतीजस्तो हिममानवको बासस्थान पुख्र्यीमा कतै छ भने त्यो हिमालय नै हुनुपर्छ। यती कौतुहल बचाइराख्नु उचित हुन्छ।

सर्वोच्च शिखर सगरमाथा लगायत कच्चनजंगा, क्लोत्से, मकालु, चोयु, धौलागिरि, अन्नपूर्ण, मनास्लु, लाङटाङ आदि हिमशिखर विश्व पर्वतारोहण परिदृश्यमा विशिष्ट नाम हुन्। पर्वतारोहण र पर्यटनको प्रत्यक्ष सम्बन्ध पर्यवरणसँग गाँसिएको हुन्छ। स्थानीय प्रदूषणका विषयमा नेपालले सकारात्मक कदम चाल्दै आएको छ। विश्वको बढ्दो तापमानको प्रभाव भने हामीले आँकलन गर्नसकेका छैनौं। विभिन्न अध्ययनले देखाउँछन् कि विश्व तापमान बृद्धिको परिदृश्यमा नेपालको तराई र पहाडमा भन्दा हिमाली क्षेत्रमा तापमान धेरै बढ्दो छ। सन् २००७ मा प्रकाशित अन्तर्राष्ट्रिय तथ्याङ्कले सन् २०३५ सम्ममा हिमालय सबै पगिसक्छ भन्ने होहल्ला मच्चाएको थियो। यस्ता मिथ्याङ्कले हामी पीडित छौं। तथ्याङ्क र मिथ्याङ्कको फन्दामा नपर्दा पनि हिमालको हिउँ घट्नेको अनुभव र अवलोकन बारम्बार सुन्ने गरेका छौं। हिमालयमा जमैको कमी र आँखाको समस्या गराउँछ। कहिलेकाँही त बाथले बारम्बार गर्भ खेर जाने समस्या पनि गराउन सक्छ। हाम्रा हिमाल, हिमनदी तथा हिमताल अस्थिर र जोखिमपूर्ण अवस्थामा पुग्न थालेका छन्। जोखिम कम गर्न क्षेत्रीय एवं अन्तर्राष्ट्रिय कदम चाल्न ढिलो गर्नु हुँदैन। विष्व जलवायु परिवर्तन विशेष गरेर विश्व उपकरणको पहिलो सिकारका रूपमा हिमालय खडा छ।

लेकाली क्षेत्र

सामान्यतया ३ हजार मिटरभन्दा उच्च भू-भाग लेकाली क्षेत्र मान्यो भने त्यहाँ खेतीपाती हुँदैन। अपवादका रूपमा हिमालपारिका भोट क्षेत्रमा भने ४ हजार मिटरसम्म पनि अन्नबाली लाग्छ। त्यहाँ घाम लाग्छ। बादलले छेक्दैन। हिमालय पर्वत श्रेणीको दक्षिणी भेगमा ४ हजार मिटरको उचाइमाथि रूख उमि्रदैन। सबैभन्दा उच्च क्षेत्रमा हुर्कने मुख्य रूख भोजपत्र हो। विभिन्न चिमाल र गुराँस तथा केही ठिप्रैसल्ला पनि हुन्छन्। वृक्ष रेखाभन्दा उपल्लो लेकपाटनमा घाँसेमैदान अधिक हुन्छ। हजारभन्दा बढी प्रजातिका भुईँफूल प्रशस्तै फुल्छन्। जडीवुटी पनि प्रशस्तै फस्टाउँछन्। लेकाली क्षेत्र पशुपालन र जडीवुटीका लागि उपयुक्त छ। हाम्रो लेकाली क्षेत्र मेचीदेखि महाकालीसम्म सामान्यतया एकैनासको वन-वनस्पति पाइने क्षेत्र हो। पहाडी क्षेत्रमा जस्तो पूर्व-पश्चिम भिन्नता लेकाली भागमा पाइँदैन।

लेकाली भू-भागको उत्पादन र उत्पादकत्वलाई तीर्ततिरबाट



नकारात्मक प्रभाव पर्दछ। पशुपालनमा विशेष दमखल सँगालेका गोठालाहरू विदेश पलायन हुनाले लेकाली खर्क र पाटन रित्तिन थालेका छन्। जलवायु परिवर्तनको प्रभाव थपिनाले चरिचरन क्षेत्र काँडेदार भारको अतिक्रमणमा पर्नथालेका छन्। प्राकृतिक वृक्षरेखामा फेरबदल भएर जैविक विविधतामा प्रभाव देखिन थालेको छ। याचाँ गुम्बु लगायतका बहुमूल्य जडीवुटीको उत्पादनमा विशेष व्यवस्थापनको खाँचो देखिन थालेको छ। लेकाली उत्पादनको विकासमा राष्ट्रिय प्रयास न्युन छ। बेलेमा सचेत हुन आवश्यक छ।

पहाड-पर्वत

नेपालको परिचय विशेषमा पहाड-पर्वतका कुरा अधिक फक्रन्छ। हुन पनि औलो निर्मूल हुनुभन्दा पहिलेको नेपाल मानव बस्ती पहाडैतिर केन्द्रित थियो। पहाडिया मूलका शासक र प्रशासकका कारण पनि नेपालको परिचय पहाड-पर्वतसँग अधिक जोडिन पुग्यो। त्यसमा हिमालयको प्रभाव थपिन पुग्दा नेपालको पहिचान हिमाल, पहाड-पर्वत अर्थात् अंग्रेजी शब्दले 'माउन्टेन' भन्ने परिवेश बुझिन थाल्यो। यस पुख्र्यीको लगभग २४ प्रतिशत भूभाग पहाड-पर्वतले ओगटेको छ। तर माउन्टेनको परिभाषा चित्तबुझ्दो रूपमा स्थापित भएको छैन। पहाड-पर्वत अर्कै कौतुहलको विषय छ। पहाड बुझ्न त्यसलाई चढेर हेर्नुपर्ने हुन्छ। आफैँले नव्यहोत्रिकन पहाड-पर्वत

बुझ्न सकिँदैन। तसर्थ हाम्रा छिमेकी राष्ट्रहरूलाई पनि नेपाल बुझ्न गाह्रो छ।

नेपाल हिमाल, पहाड र तराईको संयुक्त रूप हो। तर यिनको परिभाषा र नामकरण गर्ने विद्वानहरूबीच एकमत छैन। सबैभन्दा सरल परिभाषा हर्क गुरुङले जुराईदिएका छन्। उनका अनुसार बाइँकाल हिउँ जम्ने क्षेत्र 'हिमाल' (५ हजार मिटरभन्दा उच्च क्षेत्र), जाडोमा हिउँ पर्ने र अरु बेला खुल्ने क्षेत्र 'लेक' (३ हजार-५ हजार मिटर) र हिउँ नपर्ने खण्ड 'पहाड' (३ हजार मिटरभन्दा होचो भाग) हुन्।

हिमाली क्षेत्रले नेपालको २३ प्रतिशत भू-भाग ओगटेको छ। लेकाली क्षेत्रले २० प्रतिशत जमिन ओगट्छ। त्यहाँ लगभग ७ प्रतिशत जनसंख्या छ। पहाडी क्षेत्रले ३० प्रतिशत भूभाग ओगट्छ। त्यहाँको जनसंख्या सम्पूर्ण नेपालको ३८.१७ प्रतिशत छ। जनसंख्या र जमिनको दृष्टिले पहाडी क्षेत्र संवेदनशील र चलायमान छ। २०१८ सालदेखि २०३७ सालमा मैले धुमेका पहाडमा केही सडक थिएन। राष्ट्रियकरणको प्रभाव र

क्षेत्रका सामुदायिक वनको भूमिका सराहनीय साबित छन्। वातावरणको दृष्टिले पहाड सक्रिय रूपमा जिउँदो छ। पहाडलाई फलफूल, तरकारी र जडीवुटी खेतीले समृद्ध बनाउन धेरै समय लाग्दैन। चिया, कफी, सुठो, अदुवा र अलैंचीमात्र हैन, चिराइतो र टिमुरजस्ता जडीवुटी पनि प्रशस्तै उत्पादन हुन्छन्। हामीले तराई र पहाडलाई उत्पादनशील बनाउन सक्यौं भने हामीकहाँ आइपुग्ने रेल होस् वा ट्रक, यहाँबाट रित्ति फर्कनु पर्दैन। पहाडी क्षेत्रको विकासमा जलविद्युतलाई विशेष बढावा दिने र पर्या-पर्यटनको विकासमा अरू सक्रिय हुनुपर्ने कुरामा दुईमत नहोला। तर जमिनको स्थायित्व र सामय्याधिक सामाजिक व्यवस्थामा कुनै आँच आउनु हुँदैन।

तराई-मधेस

म दुई वर्षको दूधबालक छँदा चितवनको जंगलमा जुद्धशमशेरको एउटै सिकारमा १२० वटा बाघ, ३८ वटा गैँडा, १५ वटा भालु र २७ वटा चितुवा मारिएको थियो। अंग्रेज

लाख रूख अन्यत्र रोप्ने कुरा बताइन्छ। रूख रोप्ने कहाँ हो, यकिन छैन। रूख रोपिहाल्दा पनि सबैौ वर्षको समयावधिपछि मात्र बनले आफ्नो स्वरूप लेला। भनिन्छ, सालको वृक्ष 'सौ साल खडा, सौ साल लडा र सौ साल सडा'। समयान्धि सोच वातावरणका लागि उपयुक्त हुँदैन।

'तराई हेर किता राम्रो हरियो बन हुनाले' भन्ने लोकप्रिय गीत २०१७ साल पहिलेको नेपालमा अति उपयुक्त हुने थियो। त्यसबेला बनका रक्षक एवं संरक्षक थिए, लामखुट्टे र तिनका भाञ्जा औलोको ज्वरो। औलो निर्मूल भएदेखि तराई-मधेस वन कसैबाट सुरक्षित भएन। विसं २०१७ देखि २०३७ सम्म निकै वन फँडानी भयो। वनक्षेत्र घटेर ६ लाख ४५ हजार ३ सय हेक्टरमा फर्क्यो। २०५० सालताका ५ लाख ४५ हजार ९ सय हेक्टरमा फर्क्यो।

चार वर्ष पहिले सन् २०१४ को सरकारि आँकडाले तराई क्षेत्रको २०.४१ प्रतिशत भू-भागमा मात्र वनक्षेत्र (४ लाख ११ हजार ५ सय ८० हेक्टर) रहेको देखाउँछ। निजगढ अन्तर्राष्ट्रिय विमानस्थल र सुदूर-पश्चिम प्रदेशको राजधानी बसाउन तराई भावरको वनमाथि नयाँ दबाव सिर्जना हुँदैछ। तराई भावर र चुरेको पारिस्थितिकीय प्रणालीमा हाल मौजुदा वन क्षेत्रको अहं भूमिकालाई विर्सर वन अतिक्रमण र जग्गा अधिग्रहण गर्न थाल्नु विकास नभई विनाशको कारण बन्न सक्छ। वातावरणीय सन्तुलन र स्थिरतामा आघात पुग्छ। अफ्र चुरेलाई चिरेर पूर्व-पश्चिम लोकमार्ग निर्माण गर्ने हो भने त्यो 'विनाशकाले विपरीत बृद्धि' हुन जानेछ।

तराईको वनजंगल र संरक्षित क्षेत्रहरू विश्वकै दुर्लभ वन्यजन्तु र वनस्पतिक अर्न्तम आश्रयस्थलका रूपमा मौजुद छन्। संरक्षित क्षेत्रलाई बाहिरी अरु वन क्षेत्रले जैविक मार्ग र आश्रयस्थलको टेवा दिनसकेन भने हाम्रा राष्ट्रिय निकुञ्जहरू मानव सागरका बीचमा टुप्सुक टापुमात्र हुनेछन्। तिनको भविष्य लामो हुँदैन। आजभोलि चर्चामा रहेको निजगढ विमानस्थलले जंगली हातीको आवत-जावत गर्ने जैविक मार्ग अवरुद्ध हुन्छ। कैलालीको गोदावरी क्षेत्रमा वन विनाश भयो भने पाटेघाघको जैविक मार्ग अवरुद्ध हुन्छ। बाघ, हाती, गैँडा आदि जीवजन्तु पर्यावरणका 'स्ट्रिट लाइट'जस्तै संकेत चिह्नमात्र हुन्।

तराई, भावर, चुरे र मधेसको वनलाई संरक्षण गर्न सकिएन भने यस क्षेत्रको कृषि विकासमा पनि नकारात्मक प्रभाव पर्छ। तराई-मधेसलाई अन्नबाली उत्पादनको मूल थलो बनाउने सपना साकार हुँदैन। तराईका जिल्लाहरू जाडो बामना शीतलहरको सिकार बनिरहेका छन्। भारतको काश्मिरदेखि बंगलादेशसम्म शीतलहरबाट प्रभावित हुन्छन्। यसको मूल कारण वन विनाश र प्रदूषण विकास हुन्। तराईको वातावरणीय सुरक्षाका लागि न्यूनतम वनक्षेत्र कति आवश्यक पर्छ र हाम्रा संवेदनशील क्षेत्रहरू कहाँ छुन भन्ने शीघ्र पहिचान हुनुपर्छ। तराई, भावर र चुरेका अति संवेदनशील क्षेत्रका लागि संरक्षण नीति पनि तर्जुमा हुनुपर्छ। त्यसो हुनसके मात्र नेपालको ४४.२६ प्रतिशत जनसंख्या बोको भूमि स्थिर र दिगो बन्न सक्छ।

अन्त्यमा

नेपालको अस्तित्व हिमाल, पहाड र तराईको सहअस्तित्वमा टिकेको छ। हराभरा तराई, रसिलो पहाड र सुन्दर हिमालको परिदृश्यमा नेपालको पहिचान खुल्छ। जनसंख्या बृद्धि र त्यसभित्रको चल्खेल, भू-उपयोगमा फेरबदल तथा जलवायु परिवर्तनका विशेष प्रभावले हिमाल पल्टन थालेको छ। पहाड भत्कन थालेको छ। तराई मरुभूमि बन्दैछ। मरुभूमिलाई फुलाएर मह र दूधको देश बनाउने संकल्प इजरायलीले पुरा गरे। अब नेपालीले तराईलाई अन्नभण्डार, पहाडलाई फलफूल-तरकारीको बागवानी र लेकाली क्षेत्रलाई पशुधन र जडीवुटीले सम्पन्न बनाउने अठोट गर्नुपर्नेको छ। गाह्रस्थ्य उत्पादनको परिदृश्यमा सेवाबाट प्राप्त हुने राशिलाई व्यापारले जित्नुछ र व्यापारलाई कृषिले उखिन्नुछ। कृषि, व्यापार र सेवाको सन्तुलित अनुपातलाई मजबुत बनाउन वन र हरियाली अनि वनस्पति र वन्यजन्तुको संरक्षणलाई भुल्नु हुँदैन। त्यसका लागि आवश्यक शक्ति सञ्चालन गर्ने क्रममा नेपाली जनशक्ति र जलशक्तिलाई सर्वोपरि महत्त्व दिनुपर्छ। समृद्ध नेपाल र सुखी नेपालीको सपनालाई विनाशमा साकार पार्ने नेपाललाई व्युत्कर्ष हेर्न सक्ने। शुभकामना।

मदन पुरस्कार वितरण समारोहमा विहीवार प्रस्तुत प्रवचन।

छिट्टै चिने बाथ निको



डा. विजित वैद्य

पछिल्लो दशकमा बाथरोगको जाँच र उपचार पद्धतिमा धेरै अन्तार आएको छ। बाथ दीर्घरोग हो। यो शरीरको रोग निरोधक शक्तिले आफ्नै शरीरका विभिन्न अङ्ग तथा जोर्नीलाई असर गरेपछि देखापर्छ। बाथरोगका दीर्घकालीन असरहरू मानव शरीरमा निकै नकारात्मक हुन्छन्। बाथका कारण हातबुझ्दाका औलाहरू वाङ्गिन, कुप्री तथा कुंजो हुनसक्छ। बाथले छालामा निको नहुने घाउ, दिसामा रगत, सेतो रगतको कमी र आँखाको समस्या गराउँछ। कहिलेकाँही त बाथले बारम्बार गर्भ खेर जाने समस्या पनि गराउन सक्छ।

पछिल्लो समय बाथको औषधि ढिलो प्रयोग गर्ने चलन थियो। औषधिले रोग निरोधक शक्तिलाई दबाउने हुनाले रोगले कडा रूप नलिइएसम्म प्रयोग गरिँदैन थियो। तर

सुरुको ३ महिनामै सही पहिचान गरेपछि बायोलोजिकल औषधि प्रयोगबाट बाथरोग नियन्त्रण गर्न सकिन्छ।

आज यो समय छैन। बाथरोगमा अनुसन्धान बढ्दै गएपछि नयाँ तथ्य पत्ता लाग्दै गएका छन्। बाथको उपचार जति सुरुवातमा गरियो, त्यति सजज हुने गर्छ। बाथले अङ्गहरू विगारेपछि थामथुम गर्ने प्रवृत्ति त्यागनुपर्ने देखियो। हातका जोर्नीहरूको एमआरआई स्क्यान तथा नयाँ प्रविधिका रगत जाँचले बाथको सुरुवाती अवस्थामै पहिचान गर्न सकिने भयो, सुरुवातमै औषधि गरेपछि ठिक भएको पनि देखियो, ठिक नहुनेको अङ्गभङ्ग जोगियो। तर यी प्रविधि सङ्के महंगा थिए र अर्कै छन्। सर्वसुलभ छैनन्। सस्तो प्रविधिको अनुसन्धान हुँदै जाँदा अल्ट्रा साउन्ड डोप्लर स्क्यान भने सस्तो र सुलभ देखियो। यसले रोगको पहिचान चाँडै गर्न मद्दत गर्ने देखियो।

विकसित मुलुकमा बाथरोगको पहिचान सुरुको ३ महिनामै गर्ने प्रयास गरिन्छ। सही पहिचानपछि

बायोलोजिकल औषधि प्रयोग गरेर नियन्त्रण गरिन्छ।

के यो उपचार पद्धति नेपालमा अपनाउन सकिन्छ ? हाम्रो स्वास्थ्यमा सेवा भर्खरै सुरुवाती अवस्थामा छ, हामी बल्ल सुरुवा रोगबाट नसर्ने रोगफट ध्यान दिँदैछौं। सरोकारवालाको ध्यान बाथमा अल्पम चरणमा छैन। यस्तो अवस्थामा हामीले विकसित मुलुकमा प्रयोग हुने सबै प्रविधि र उपचार सहज रूपमा प्रयोग गर्न सकेनौं। भएका प्रविधिको सही उपयोग र नयाँ प्रविधिलाई जनमानसको पहुँचमा पुर्याउने कोसिस हामी सधै गर्दैछौं र धेरै मात्रामा सफल पनि भएका छौं। पछिल्लो ६ महिनादेखि पावर डप्लरको प्रयोगले धेरै कडा बाथरोगको पहिचान सुरुवातको ३ महिनामै गर्न सक्षम भएका छौं। पहिचानसगै बाथरोगको सही उपचार अपनाउँदा बाथरोगीको सुधार पनि पहिलेभन्दा निकै सन्तोषजनक देखिएको छ।

बाथरोगको प्रारम्भिक लक्षण भनेको हातबुझ्दा, मेरुदण्ड वा कमरको जोर्नी बिहानपख पुष्ट थाल्नु हो। जोर्नी तथा शरीर बिहान अररो हुने, कठिने वा सुनिने हुनसक्छ। सुरुवातका अन्य लक्षण भनेको मुखमा घाउ आइरहने, बारम्बार आँखा रातो हुने, पानी चलाउँदा औला पहेंलो वा निलो हुने हुन्। लक्षण सुन्न भएका विरामीको उमेर र लक्षण अनुसार रगत, सूक्ष्म नसा तथा पावर डप्लरले जाँच गरिन्छ। पछि जटिल हुँदै जाने वा नहुने खालको बाथ भनेर पत्ता लगाइन्छ। त्यही अनुसार जीवनभर सेवन गर्नुपर्ने दबाइ सुरुवात पनि गर्नुपर्ने हुन्छ। बाथरोगका औषधि दुई थरी हुन्छन्। दुबाइ र सुनिने कम गर्ने पेनकिलर र स्टेस्टोड औषधि जुन केही समयभन्दा बढी प्रयोग गर्न हुँदैन। अनुचित प्रयोगले समस्या निम्त्याउन सक्छ। अर्को हुन्छ- डिजिज मोडिफाइड ड्रग्स। यो समूहको औषधि बाथको प्रकार अनुसार फरक हुन्छ। यो औषधिको कसै-कसैमा नकारात्मक असर देखिन सक्छ र समय-समयमा रगत परीक्षण गर्नुपर्छ। यो समूह अन्तर्गत बायोलोजिकल औषधि पनि पर्छ। यो बाथरोगको उपचारमा आएको नवीनतम औषधि हो। यसको मूल्य अत्यधिक भएकाले नेपालमा यसको प्रयोग धेरैले गरेको पाइँदैन। सामान्यतया बाथरोगीले खाने कुरा बार्न पर्दैन। युरिक एसिड अथवा आमबाथको विरामीले माव रातोमामु, जाँडरक्सी, गेडागुडि, टमाटर आदि बार्नुपर्छ। अरु धेरै प्रकारका बाथ बने चुरेकोको धुवाँ र चिसो हावापानीका कारण बढ्ने गरेको पाइन्छ।

लेखक नेशनल बाथरोग सेटरमा कार्यरत छन्।

प्रधानमन्त्रीलाई प्रश्न



रोजिना पोखरेल

rniraula39@

निजामती कर्मचारीलाई राज्यको सक्षम र दिगो एवं स्थायी सरकार मानिन्छ। तर निजामती कर्मचारीमाथि अख्छो, भ्रष्टाचारमा लिप्त, कामचोर प्रवृत्तिको भनेर लाग्छन्दा लगाउने गरिन्छ। तर किन कर्मचारी यस्ता भए ? सामान्य प्रशासन मन्त्री लालबानु पण्डितले यसबारे के-के रणनीति बनाए ? कर्मचारीलाई सकारात्मक उत्तप्रेरणाका लागि के-के गरे ? कर्मचारी समायोजन गर्न किन सकेनन् ? कर्मचारीलाई हफ्काएर, दानी देखाएर, हाजिर छड्के गरेर के परिवर्तन आयो र आउँछ ? नकारात्मक उत्प्रेरणा र सस्तो लोकप्रियताले के प्रगति देखियो ?

विकास मन्त्रालयका मन्त्रीले विभाग, आयोगना, डिभिजनमा प्रमुख लगायत अन्य कर्मचारी खटाउँदा कस्तो प्रक्रिया अपनाउँछन् ? विभागीय प्रमुख, आयोगना प्रमुख बनाउँदा रकम मागियो कि मागिएन ? आर्थिक वर्ष समाप्तपछि कार्यालय, डिभिजन, विभाग हुँदै मन्त्रालयसम्म कमिसन आइपुग्यो कि पुगेन ?

अर्थ मन्त्रालयमा असर महिनामा थप बजेट निकास गदां गत वर्षहरूकै रिपेडमा १.५ देखि ३ प्रतिशतसम्म कमिसन मागियो कि मागिएन ? कमिसन नबुझाउनेको दिन रकम निकास दिनु भनी अर्थमन्त्रीले निर्देश दिए त ? आन्तरिक राजस्व विभाग, भन्सार विभाग लगायतका राजस्वका कार्यालय, विभागबाट उठाइएको दाम सहितका मुठाहरू अर्थमन्त्रीकामा पुग्यो कि पुगेन ?

विभिन्न समूह, एसोसिएसन, समिति, स्वार्थ समूहले आफ्ना हितका लागि नीतिगत निर्णय गराउँदा रकमको प्रभाव पर्थ्यो कि राष्ट्रहितको ? संस्थान, कम्पनी, समितिमा सञ्चालक, सदस्य, प्रमुख नियुक्तिको



मापदण्ड के कायम गरियो र गरिँदैछ ? निष्पक्षताको

आधार के छ ?

डन, तस्कर, कालोबजारीसंगको सम्बन्धमा प्रहरी, इलाका प्रशासन कार्यालय, जिल्ला प्रशासन कार्यालयमा केही परिवर्तन आयो ? तस्कर, कालोबजारीले प्रहरी, प्रशासनलाई दाम चढाउन छाडेको छ ? उठेको दाम कहाँसम्म पुग्दैछ ? के त्यो जालो तोडियो ?

मालपोत, नापी, भूमिसुधार, जिल्ला प्रशासन, यतायात लगायतका जनसम्पर्क बढी हुने कार्यालयमा दलाल, रकमी सहयोगी, एजेन्टलाई प्रवेश निषेध गरियो ? त्यहाँको ठडडामा सोभै पहुँच पुर्‍याउने दलालहरू आउनछाडे ? दिनहुँ कार्यालय,

कर्मचारीले पाउने, उठाउने घुसमा कमी आयो ? अध्यागमनमा सुधार आयो कि आएन ? त्यहाँको मानव तस्करीको सेटिङ तोडियो कि तोडिएन ? सेटिङमा कमिसन उठ्नु बन्द भयो ? उपभोक्तामार्फत गरिने कार्य, विकासका काममा ठेकदारी प्रथा बन्द गरियो ? टुला विकास निर्माण गराउँदा, सेवा खरिद गर्दा अलिअलि लागत अनुमान बढाउने, ठेक्का सम्झौतापछि मोबिलाइजेसन दिँदा १ देखि २ प्रतिशतसम्म, प्रत्येक बिल भुक्तानीपछिको कमिसन र समग्र निर्माणको ६ देखि २० प्रतिशतसम्म कमिसन लिने चलन छाडेर सम्झौता अनुसार कार्य भयो भएन भनेर चनाखो हुन थालियो ? ठेक्का अवधिको पटक-पटक म्याद थप गर्न चलन तोडियो ? पुरस्कार, पदक प्रदान गर्दा तिनको मान राखियो कि भागभन्डा र अफन्तवादमै सीमित गरियो ? ससाना जलविद्युत आयोजना प्रार्थमिक सेयर जारी हुँदा कैयौँ गुना आवेदन पर्छ ? सरकार अग्रसर भएर आफ्नो नेतृत्वमा सर्वसाधारणको सेयर प्रतिशत बढी हुनेगरी आयोजना निर्माण गराउन किन लाग्दैन ?

कुल गाह्रस्थ उत्पादनको अधिक हिस्सा राख्ने कृषिलाई व्यावसायिक र सम्मानित बनाउन के गरिँदैछ ? युवाका लागि वैदेशिक रोजगारको नयाँ गन्तव्य खोज्ने कि कृषि पसालाई मर्यादित, सम्मानजनक बनाउन पहल र प्रेरणा गर्ने ? मिठा भापण हैन, काम र सबल नेतृत्व चाहियो सरकार ? मन्त्री मन्त्रालयमा गएर फाइलमा सदर लेखनमात्र गाएका हुन् त ? वैतनिक प्रशासन चलाउन मन्त्रालयमा सचिव हुन्छन्। मन्त्री ठोस निर्णय गर्ने, परिवर्तन र अग्रगामी नीति ल्याउन भूमिका खेल्ने व्यक्ति हैन र ? अधिकार केन्द्रीकृत गर्ने नै हो भने किन भुक्तानीपछिको कमिसन ? स्थानीय, प्रदेशलाई अधिकार दिन किन कञ्जुसाईं ? प्रधानमन्त्रीज्यू, मन्त्री र कर्मचारीले कमिसन लिनुमात्रै छोडेर आयोजना गुप्तस्तरीय हुनेछन्, समयमा सकिनेछन्। कर्मचारी, प्रहरी, प्रशासनलाई सकारात्मक उत्प्रेरणाका योजना चाहिन्छ। तपाईंलाई सब कुराको ज्ञान छ, तर तिनलाई व्यवहारमा लागु गर्न सक्नुहुन्न भने कसरी सफल बन्नुहुन्छ ?

लागूऔषध निषेध

बर्दिया (कास)- ६३ औं प्रहरी दिवसका अवसरमा जिल्लालाई पूर्णरूपमा लागूऔषध

निषेध जिल्ला घोषणा गरिएको छ। प्रहरी कार्यालय हातामा बिहीबार आयोजित कार्यक्रममा बोल्दै प्रजिअ रामबहादुर

कुरुम्बाडले बर्दियामा लागूऔषध सेवन र ओसारपसारमा बन्देज लगाइएकाले निषेधित क्षेत्र घोषणा गरेको बताए ।

जन्म :

वि.सं. १९८६ / ०५ / ०३

स्वर्गारोहण :

वि.सं. २०७५ / ०६ / १४

स्व. रामरेखा ढकाल

नेपाल उद्योग बाणिज्य महासंघका पूर्व अध्यक्ष एवं विशिष्ट सदस्य श्री चण्डीराज ढकालज्यू, नेपाल उद्योग बाणिज्य महासंघका केन्द्रीय सदस्य एवं कृषि उद्यम केन्द्रका उपसभापति श्री हेमराज ढकालज्यू, पूर्व प्रहरी अतिरिक्त महानिरीक्षक नवराज ढकालज्यू, तथा भ्भापा उद्योग संघका अध्यक्ष श्री टिकाराज ढकालज्यूको ममतामयी माता **रामरेखा ढकाल**को असाध्यैक निधन भएको आज तेह्रौँ दिनको पुण्यतिथिमा हार्दिक श्रद्धाञ्जली अर्पण गर्दै शोक सन्तप्त परिवारजनमा हार्दिक समवेदना प्रकट गर्दछौ ।

कृषि उद्यम केन्द्र
नेपाल उद्योग बाणिज्य महासंघ
टेकु, काठमाडौँ ।

घागसरी उज्याला थियो । तारासरी प्यारा थियो ॥
कौसीमाथिको जुल जस्तो थियो । नम्रबगेदी बगेर गयो ॥
असकस्य स्मृतिका कृति छाडेर गयो ॥

हार्दिक श्रद्धाञ्जली

जन्म:

२०१८ माघ ५ गते

स्वर्गारोहण:

२०७५ आश्विन १८ गते

स्व. गगन लाल श्रेष्ठ

हाम्रा प्यारा **गगन लाल श्रेष्ठ (गगन विरही)** को असायायिक स्वर्गारोहण भएको आज १३ औँ दिनको पुण्य तिथीमा दिवंगत आत्माको चीरशान्तिको लागि भगवानसँग प्रार्थना गर्दछौ । साथै यस दुःखद घडीमा हामीप्रती देशविदेशबाट सहानुभूती समवेदना व्यक्त गर्ने सम्पूर्ण नातेदार, इष्टमित्र, साहित्यकार, कलाकार, संघसंस्था, संचार माध्यम तथा शुभचिन्तक महानुभावहरुप्रति हार्दिक आभार व्यक्त गर्दछौ ।

काका / काकी: भवानी श्रेष्ठ उदब लाल श्रेष्ठ/समा श्रेष्ठ वासुदेव श्रेष्ठ/सानु श्रेष्ठ	छोरा/छोरी एलिना श्रेष्ठ कृजन लाल श्रेष्ठ	दाजु भाई/बुहारी: सुकुलाल श्रेष्ठ मगन लाल श्रेष्ठ/छिमी (लामा) श्रेष्ठ सुगन लाल श्रेष्ठ/शीतल (महर्जन) श्रेष्ठ प्रनब लाल श्रेष्ठ/नीरा श्रेष्ठ श्रवण लाल श्रेष्ठ
दिदी/मिनाज्यू चैनका देवी श्रेष्ठ/रमेश बहादुर श्रेष्ठ	भाबजा /बुहारी /भाबिज /ज्वाई सुजना /ईश्वर, विश्वास/नीभा अनुप, सन्देश, स्वर्णिम, अनुशका, आभ्यान	भतिजा/भतिजी एशिलन श्रेष्ठ एडेन श्रेष्ठ आश्रुया समा श्रेष्ठ
बहिनी/ज्वाई अनु श्रेष्ठ/गोविन्द श्रेष्ठ सगुना श्रेष्ठ/नरेश लाल श्रेष्ठ भावना ढकाल/विमल ढकाल	नाति/नातिनी इशंक्य, आश्विन, ईमान, आरभ, ईश्विका	फुफाज्यू गोपाल शंकर, गोविन्द राम

तथा सम्पूर्ण श्रेष्ठ परिवार

जन्म :

वि.स. २००८ / ०४ / ०८

स्वर्गारोहण :

वि.स. २०७३ / ०६ / १७

स्व. इन्दिरा ताम्राकार

मेरी पत्नी स्वर्गीय श्रीमती इन्दिरा ताम्राकारको स्वर्गारोहण भएको आज दोस्रो वार्षिक पूण्यतिथिमा दिवंगत आत्माको चिरशान्तिको कामनाका लागि श्री पशुपतिनाथसँग प्रार्थना गर्दछौ ।

पति
कृष्ण ताम्राकार

छोरा/बुहारी
सुबिर ताम्राकार/तानिया अगस्तो ताम्राकार
कविर ताम्राकार/प्रतिभा लिम्बु (ताम्राकार)

नाति/नातिनी
आरियाना ताम्राकार
साहाना मारिया ताम्राकार
एलाइस अगस्तो ताम्राकार

काबितपुर संवाददाता (लमजुङ)

एउटामात्रै संसदीय क्षेत्र रहेको हिमालपारिको जिल्ला मनाङबाट विगतमा कांग्रेसले जित्दै आएको थियो । तत्कालीन एमालेले मनाङमा पहिलोपटक संघीय संसदमा आफ्नो उपस्थिति जनाएलगत्तै प्रधानमन्त्री (तत्कालीन एमाले अध्यक्ष) केपी ओलीले मनाङ जाने इच्छा व्यक्त गरेका थिए ।

हैलिकप्टरबाट बिहीबार मनाङ पुगेका प्रधानमन्त्री ओली निकैबेर स्याउबारीमा डुले । फलाउने तरिका र प्रजातिका विषयमा रूचिपूर्वक जानकारी लिए । एग्रो मनाङ प्रालिको स्याउ फार्ममा संस्थापक एवं मनाङबाट निर्वाचित संघीय सांसद पौलेन्द छोपाङ गुरुङले स्याउ खेतीबारे भन्दै गए, ओली सुन्दै गए । सांसद गुरुङले काठमाडौंको ठमेलस्थित चत्ती होटल बेचेर स्याउमा लगानी गरेको बताउँदा ओली भरिक्ए । भने, 'कृषि क्रान्तिका लागि गाउँ फकिनुभएकोमा धन्यवाद ।' सांसद गुरुङ सम्भवतः नेपालमा विदेशबाट पहिलोपटक हाईब्रिड (वर्णशर्कर) जातका स्याउ भित्र्याउने व्यक्ति हुन् । प्रधानमन्त्री ओली पत्नी राधिका शाक्य, नेकपाका महासचिव विष्णु पौडेल, संसदीय दलका उपनेता सुवास नेम्वाङ, विष्णु रिमाल, देवप्रसाद गुरुङ, गण्डकी प्रदेशका मुख्यमन्त्री पृथ्वीसुब्बा गुरुङ, कृषि तथा सहकारीमन्त्री चक्रपाणि खनालसहित पुगेका थिए । उनले फार्म हेर्दै भने, 'मेरो मन स्याउले तान्यो । स्याउ देखेर म छक्क परें । यस्तो होला भनेर कल्पना पनि गरेको थिएँनँ ।' उनले आफैंले स्याउ छुट्टै सुम्स्याए ।

मनाङको मनाङ डिस्पाड गाउँपालिका १, भ्राताडस्थित एग्रो मनाङ प्रालिले सुरु गरेको स्याउ खेती तथा स्याउ प्रशोधन केन्द्रको उद्घाटन गर्न प्रधानमन्त्री ओली पुगेका हुन् । उनले सबै नेपालीले समृद्धिको सपना देख्नुपर्ने र आफ्नो ठाउँबाट यसको सुरुवात गर्नुपर्ने बताए । 'दुर्गमका माटोमा गरिएको कृषि, यसले निस्च्याउने पर्यटक, रोजगारी र स्वदेशी स्याउ उत्पादनले आर्थिक समृद्धिसँग जोड्छ,' उनले भने, 'कृषिलाई आधुनिकीकरण र व्यवसायीकरण गर्न सकिए समृद्धि खोज्न टाढा जानुपर्दैन ।' सरकारले स्याउ खेती विकासका लागि आगामी वर्ष १ लाख बिरुवा विदेशबाट फिकाउने र मनाङ, मुस्ताङ, कालिकोट र जुम्लामा वितरण गरिने बताए ।

एग्रो मनाङ प्रालिले ४ वर्षअघि स्थापना गरेको स्याउ बगैँचा ७ सय ३५ रोपनीमा फैलिएको छ । संस्थाका अध्यक्ष समराज गुरुङले स्याउ टिप्ने कार्य धमाधम भइरहेको बताए । उनका अनुसार स्याउलाई काठमाडौँ, पोखरालगायत ठूला सहर पठाउन थालिएको छ । बगैँचामा फलेका गाला र गोल्डेन जातको स्याउ टिप्ने कार्य भइरहेको र फुजी जातको स्याउ पूरै नपाकेकाले केही सातापछि मात्रै टिप्ने उनले बताए । उनका अनुसार बगैँचामा इटाली र सर्भियाबाट हाईब्रिड जातका बेर्ना ल्याएर रोपिएको थियो । गत वर्ष ३ सय टन स्याउ उत्पादन भएको बगैँचामा यो वर्ष करिब ५ सय टन उत्पादन हुने प्रक्षेपण गरिएको छ । एग्रो मनाङका प्रबन्ध निर्देशक युवराज गुरुङले फार्ममा कार्यरत सबै कर्मचारी स्याउ टिप्न व्यस्त भएको बताए । स्याउलाई बजारसम्म पुर्‍याउने गरिएको उनले बताए । स्याउ छिपेपछि यसको 'गेड' छुट्ट्याएर फार्ममा रहेको कोल्ड स्टोरमा राखिएको र बजारको आवश्यकताअनुसार पुर्‍याइएको बताए ।

प्रधानमन्त्री केपी ओली बिहीबार मनाङको मनाङ डिस्पाड गाउँपालिका १, भ्राताडस्थित एग्रो मनाङ प्रालिको स्याउ बगैँचामा ।

तस्विर : कान्तिपुर

जन्म:

२००७।५।२१

स्वर्गारोहण:

२०७४।६।७

स्व. कुवेर बहादुर राउत क्षेत्री

हाम्रा श्रद्धेय पिता प्रातः स्मरणीय श्री **कुबेर बहादुर राउत क्षेत्री** स्वर्गारोहण भएको आज वार्षिक पुण्यतिथिमा वहाँको दिवंगत आत्माको चीरशान्तिको कामना गर्दै भावपूर्ण श्रद्धाञ्जली अर्पण गर्दछौं।

छोरा/बुहारी
निरज बहादुर राउत/छुङ्गता गुरुङ्ग राउत

छोरी/ज्वाईहरु निशा/धर्मेश स्मीता/अलि स्वेता/रिसव	नाति नातिनीहरु निरोशा नायभा युग आयान
--	---

किशोरीमाथि सामूहिक बलात्कार

बुटवल (कास)- बुटवल उपमहानगरपालिका नजिकै जंगलमा एक किशोरीमाथि सामूहिक बलात्कार भएको छ । प्रहरीले बिहीबार पत्रकार सम्मेलन गरी देवदहकी १६ वर्षीयामाथि चिनैके समूहले गत मंगलबार जबरजस्ती करणी गरेको जनाएको हो । प्रहरीले बलात्कारमा ४ जना संलग्न रहेको जनाएको छ । चिनैके युवकले घुम्न जाने भन्दै बुटवल बोलाएर साँझ फकिने बेलामा शिवनगर जंगलमा लगेर जबरजस्ती गरेको युवतीले बताएकी छन् । सुरुमा एक युवकले लगेर गए पनि पछि तीनजना आएर बलात्कार गरेको अनुसन्धानबाट खुलेको प्रहरीले जनायो । इलाका प्रहरीले बलात्कार आरोपमा देवदह १० का उदय थापा र बुटवल ७ का कृष्ण थापालाई पक्राउ गरी सार्वजनिक गरेको हो । उदय काठको काम गर्छन् । कृष्ण गाडी स्टाफ हुन् । दुवैले बलात्कार स्वीकार गरेको र अन्य २ आरोपीको खोजी भइरहेको प्रहरी उपरीक्षक हृदय थापाले बताए । प्रहरीले घटनास्थलबाट ४ थान कन्डम र फुटेका चुग बरामद गरेको जनाएको छ । किशोरी ज्यामी काम गर्थिन् । ज्यामी कामकै क्रममा चिनजान भएका युवकले मेला घुम्न ल्याएको र फर्कने बेलामा मोटरसाइकलमा जंगल पुर्‍याएर बलात्कार गरेको आरोप छ । किशोरीले आफैँ बडा प्रहरी कार्यालय पुगेर उजुरी गरेको थिइन् । त्यसका आधारमा प्रहरीले घटनास्थल अध्ययन र अनुसन्धान गरेको प्रहरी नायब उपरीक्षक डिलबहादुर मल्लले बताए ।

कार्यक्रममा २ मन्त्री

स्याङ्जा (कास)- यहाँका तीन स्थानीय तहमा निर्माण गरिएका मोटरेबल पुल र निर्माण सुरु गरिएको पुलको दुई मन्त्रीले बिहीबार संयुक्त रूपमा उद्घाटन र शिलान्यास गरेका छन् । एउटै मन्त्र र एउटै कार्यक्रमका लागि भौतिक पूर्वाधार तथा यातायातमन्त्री रघुवीर महासेठ र भूमि व्यवस्था, सहकारी तथा गरिबी निवारण मन्त्री पद्मा अर्याल स्याङ्जा आएका हुन् । अर्जुनचौपारी गाउँपालिकाअन्तर्गत १ र २ नम्बरका वडा जोड्ने दरै खोलाको मोटरेबल पुल, १ र ३ वडालाई जोड्ने सोही खोलाको अर्को मोटरेबल पुलको उद्घाटन, भगवती सहकारी संस्थाको उद्घाटन र गाउँपालिकाअन्तर्गत चक्रपथ निर्माणको शिलान्यास उनीहरूले गरे ।

●●●●●●●●

●●●●●●●●

●●●●●●●●

गिनिज बुकमा नेपाली गीत



गिनिज बुक अफ वर्ल्ड रेकर्डको प्रमाणपत्र वितरण गर्ने समारोहमा संस्कृतिमन्त्री रवीन्द्र अधिकारी, गायकहरू प्रेमध्वज प्रधान र आनन्द कार्की, उक्त अभियानका अगुवा निपेश ढाकालगायत ।

तस्विर : विजु महर्जन / कान्तिपुर

काठमाडौँ (कास)- कीर्तिपुर क्रिकेट मैदानमा बिहीबार बिहान खेलाडी होइन गायकगायिकाको भीड थियो । सबै नीलो

टिसर्टमा सजिएका थिए । उनीहरूले लहरै उभिएर 'माटो जोगाउँ...' बोलको गीत गाए । यसमा ३ सयभन्दा बढी

गायक-गायिकाको स्वर एकसाथ गुन्जियो । उनीहरूले दुई वर्षअघि नै रेडियो नेपालको स्टुडियोमा यो गीत रेकर्ड गराएका थिए ।

सर्वाधिक ३६५ जनाको स्वर रहेको यो विश्वमै पहिलो गीत बनेको छ । वातावरणीय चेतनामूलक उक्त गीत 'मिलानकोली...' शीर्षकमा गिनिज बुक अफ वर्ल्ड रेकर्डमा दर्ता भएको हो ।

यसैको खुसियालीमा र गिनिज बुकको प्रमाणपत्र वितरणका लागि बिहीबार जमघट गराइएको थियो । उनीहरूको सामूहिक गायन सुनेपछि संस्कृतिमन्त्री रवीन्द्र अधिकारीले सराहना गरे । 'नेपाली माटो, प्रकृति र जीवनमा आधारित गीत रहेछ', उनले भने, 'यो कहिल्यै पनि पुरानो हुनेछैन ।' वातावरण संरक्षणका लागि पहल गर्दै

आएका निपेश ढाकाको रचना र संगीत रहेको गीतमा सबैभन्दा पाको उमेरमा राष्ट्रकवि माधवप्रसाद घिमिरे (९८ वर्ष) र कान्छोमा निश्चल अधिकारी (५ वर्ष) को स्वर छ । १२३ महिला र २४२ पुरुषले गाएका छन् । लगातार १० घण्टा लगाएर रेकर्ड गरिएको ढाकाले बताए । संगीतमार्फत एकताको उदाहरण दिन यस्तो गरेको उनको भनाइ थियो । 'म

सबैलाई जोड्न चाहन्थे,' उनले भने, 'संगीतको सहारा लिएँ ।' आफू वातावरण संरक्षणसम्बन्धी काम गर्दै आएको यही भावको गीत तयार पारेको बताए । कार्यक्रममा उपस्थित गायक-गायिकाले मिलानकोली अभियानमा संलग्न हुन पाउँदा खुसी लागेको प्रतिक्रिया दिए । संगीतकार टीका भण्डारी भन्दै थिए, 'नेपाली संगीतमा

पहिलो पटक यस्तो कार्यक्रम भएको हो । नेपाली झण्डाले पनि गिनिज बुकमा नाम लेखाउन सक्छन् भन्ने प्रमाणित भयो ।' गायिका प्राशना शाक्यले चाहिँ जलवायु परिवर्तनले वातावरण बिगारिरहेका बेला यस्तो गीत आवश्यक रहेको बताइन् । त्यसिका ठूलो समूहमा गाउँदा नौलो अनुभूति भएको पनि उनले सुनाइन् ।

हातमा गिनिज बुकको सर्टिफिकेट बोकेका गायक अजर जंगमले वातावरण संरक्षणमा यो अभियानले साथ दिने अपेक्षा व्यक्त गरे । अनेक खिचातानीले अलमलिरहेका बेला कलाकारलाई एकजुट गराउन सक्नु ठूलो कुरा भएको उनको भनाइ थियो । 'यी सबैबीच वर्ल्ड रेकर्ड पनि कायम भयो', उनले थपे, 'सुनमा सुगन्धमै भयो ।'

Advt.

रु.१ करोडको एनसेल ‘रिचार्ज एण्ड विन’ अफर ! ५० भाग्यशाली ग्राहकले जिते जनही रु. १००,००० पुरस्कार

काठमाडौँ, असोज २५

एनसेल प्राईभेट लिमिटेडले चाडपर्वको अवसरमा संचालन गरिरहेको आकर्षक ‘रिचार्ज एण्ड विन’ अफर अन्तर्गत पाँचौ हप्ता सत्रममा ५० जना भाग्यशाली विजेता ग्राहकहरुले जनही नगद पुरस्कार रु. १००,००० जितेका छन् ।

प्रत्येक हप्ता १० भाग्यशाली ग्राहकले जनही रु. १००,००० जित्ने ‘रिचार्ज एण्ड विन’ १० हप्तासम्म संचालनमा रहने अफर हो । भद्र १७ गतेबाट शुरु भएको यस अफर अन्तर्गत पाँचौ हप्ताका विजेताहरु मंगलवार (असोज २३ गते) धुपि वान टेलिभिजनमा प्रत्यक्ष प्रसारण भएको लाईभ इ कार्यक्रम मार्फत छानिएका हुन् ।

पाँचौ हप्ताका विजयीहरुसँगै चौथो हप्ताका विजेता मध्येका एक जना विजेता योजनाको शर्त बमोजिम पुरस्कारका लागि अयोग्य ठहरिएकाले उनको स्थानमा एक नयाँ भाग्यशाली विजेता ग्राहकको छनौट गरिएको पनि एनसेलले जनाएको छ । नयाँ विजेता चौथो हप्ताका लागि वितरण गरिएको कोड नम्बरहरुबाट नै छानिएको हो ।

चौथो हप्ताका भाग्यशाली विजेता ग्राहकहरु मध्येका एक सप्तरीका योगेन्द्र पण्डितले बिहीवार (असोज २५ गते) नगद



पहिलो, दोस्रो र तेस्रो हप्ताका विजयीहरु सामूहिक तस्विर खिचाउँदै ।



चौथो हप्ताका विजयी भाग्यशाली ग्राहक मध्येका एक योगेन्द्र पण्डित बिहीवार चेक ग्रहण गर्दै ।

रु. एक लाख पुरस्कार ग्रहण गरेका छन् । उनलाई कम्पनीले राजविराजमा रहेको एनसेल सेन्टरबाट सो पुरस्कार हस्तान्तरण गरेको हो ।

विजयी ग्राहकहरुको अनुरोधमा पाँचौ हप्ताका प्रमाणिकरण भईसकेका चार जना विजयी ग्राहकहरु तथा चौथो हप्ताका तीन जना विजयी ग्राहकहरुलाई उपत्यका बाहिर रहेका एनसेल सेन्टरहरुबाट पुरस्कार प्रदान गरिने कम्पनीले बताएको छ । साथै पाँचौ हप्ताका बाँकी छ जना र चौथो हप्ताका एक जना गरी सात जनाको

पहिचान तथा प्रमाणित गर्ने कार्य भईरहेको पनि एनसेलले जनाएको छ ।

‘रिचार्ज एण्ड विन’ अफर अन्तर्गत पाँचौ हप्तासत्रममा ५० जना भाग्यशाली विजेताहरुले जनही रु. एक लाख जित्न सफल भएका छन् । यी मध्ये ३३ जनाले आफ्नो नगद पुरस्कार ग्रहण गरिसकेका छन् भने प्रमाणित भईसकेका समेत गरी बाँकी १७ जना विजयीहरुलाई आवश्यक प्रक्रिया समापन भए लगत्तै काठमाडौँ लगायत उपत्यका बाहिर अवस्थित एनसेल सेन्टरहरुबाट नगद पुरस्कार प्रदान गरिने एनसेलले बताएको छ ।

यस योजना अन्तर्गत बाँकी ५ हप्तामा थप ५० पुरस्कार विजेताहरु छानिने छन् । सप्ताहभर रु. १०० वा सो भन्दा बढी रिचार्ज गर्ने एनसेलका सम्पूर्ण प्रिपेड तथा पोस्टपेड ग्राहकले रु. १००,००० पुरस्कार जित्ने अवसर प्राप्त गर्दछन् । यस अन्तर्गत प्रत्येक हप्ता १० जना विजयी ग्राहकले जनही रु. एक लाख नगद पुरस्कार पाउँछन् । नगद पुरस्कारमा लाग्ने कर कम्पनीले नै व्यहोर्दछ ।

यो योजना एनसेलले साप्ताहिक चक्रमा संचालन गरिरहेको छ, जसको शुरुवात आइतवार हुन्छ भने समापन शनिवार हुन्छ । ग्राहकले आइतवार देखि शनिवार सत्रमको अवधिमा गरेको प्रत्येक रु. १०० बराबरको रिचार्जका आधारमा एसएमएस मार्फत प्रउदा कोड प्राप्त गर्छन् । उदाहरणको लागि ग्राहकले आइतवार देखि शनिवार सत्रममा रु. २५० को रिचार्ज गरेका छन् भने सो सप्ताह लगत्तैको सोमवार सत्रममा एसएमएस मार्फत दुई वटा विशेष कोडहरु प्राप्त गर्छन् ।

प्रत्येक हप्ताको १० भाग्यशाली ग्राहकहरुको छनौट मंगलवार प्रत्यक्ष प्रसारण हुने लाईभ इ कार्यक्रम मार्फत गरिन्छ । चर्चित व्यक्तित्वहरुको उपस्थितीमा हुने सो कार्यक्रम मंगलवार साँझ ७:०० बजे धुपि वान टेलिभिजनमा प्रत्यक्ष प्रसारण हुन्छ ।



बटरी सफ्ट स्किनका लागि उत्कृष्ट मोइस्चराइजेशन ।

यस पालीको विन्टरमा, हिमालयको कोका बटर इन्टेन्सिभ बडी लोशनका साथमा उत्कृष्ट मोइस्चराइजिङ पाउनुहोस्, र तपाईंको स्किन बटरी सफ्ट राख्नुहोस्।

काठमाडौंदेखि रारासम्म अफरोड यात्रा हुने



रमाऊँ रारामा अभियानको घोषणा गर्न राजधानीमा आयोजना गरिएको इम्याजिन नेपालको कार्यक्रम । तस्विर : कान्तिपुर

कान्तिपुर संवाददाता (काठमाडौं)

इम्याजिन नेपालले काठमाडौंदेखि कर्णालीको रारासम्म साहसिक अफरोड यात्रा गर्ने भएको छ । कर्णाली प्रदेशले सञ्चालन गरिरहेको कर्णाली भ्रमण वर्षलाई साइत पारी आयोजना गरिएको यो यात्रा तेस्रो संस्करणको हो । आठदिने उक्त यात्रा मंसिर ६ बाट सुरु हुनेछ । गत वर्ष इम्याजिनले मुस्ताङको लोमान्थाङ र त्यसअघिको वर्ष मनाङमा सबैभन्दा ठूलो अफरोड यात्राको आयोजना गरेको थियो । एमएन्डएस इभेन्टअन्तर्गतको इम्याजिन नेपालले वृधवार राजधानीमा पत्रकार सम्मेलन गर्दै ‘रमाऊँ रारामा’ नाराका साथ यसपटकको अफरोड यात्रा अभियान सार्वजनिक गरेको हो । सहभागीहरू काठमाडौंबाट नेपालगन्ज, कालिकोटको मान्म हुँदै

रारा पुग्नेछन् । त्यहाँबाट सुर्खेत, बर्दिया, वुटवल हुँदै काठमाडौं फर्किनेछन् । इम्याजिनले नेपालमा साहसिक यात्रालगायत पर्यटकीय गतिविधि आयोजना गर्दै आइरहेको छ । काठमाडौँबाट कम्तीमा २५ वटा अफरोड एसयूभी जिपमार्फत हुने यसपटकको यात्रामा कर्पोटलगायतका क्षेत्रका सय जना सहभागी हुने यात्रा संयोजक सिमोन खत्रीले बताए । यात्रामा सहभागिता जनाउनेहरूको खाने, बस्ने, घुम्नेलगायतका पर्यटकीय गतिविधि सबैको खर्च इम्याजिनमार्फत गरिने बताए । यो यात्रामा सहभागिता जनाउनेले ५० हजार शुल्क पनि तिर्नुपर्छ । पश्चिम नेपालतर्फको यो साहसिक यात्रा करिब १ हजार ८ सय किलोमिटर हुने जनाइएको छ । यात्रामा सहभागिता जनाउने

पर्यटकहरूलाई रारातालमा हाइकिङमा पनि गराउने आयोजकले बताए । नेपालगन्जबाट मात्रै अफरोड यात्रामा निस्कन चाहनेहरूलाई काठमाडौंदेखि हवाईमार्ग हुँदै नेपालगन्जसम्म लगिने एमएन्डएसका सीईओ मोनाइक कार्कीले बताए । उनले विगतमा जस्तै यसपटक पनि यात्राको उच्चस्तरको डकुमेन्ट्री बनाइने बताए । ‘हाम्रो उद्देश्य नेपाललाई नेपाली र विश्व समुदायमाफ्न परिचित गराउने हो,’ सीईओ कार्कीले भने । पत्रकार सम्मेलनमा बोल्दै पर्यटन बोर्डका सीईओ दीपकराज जोशीले मुलुकमा पछिल्ला दिनमा बढ्दै गइरहेका फरक पर्यटकीय गतिविधिले विश्व पर्यटन बजारमा नेपालको पहिचान ‘तीव्र गतिको पर्यटन विकास’ हुने मुलुकको सूचीमा परेको बताए ।

रुदी ‘ए’ को परीक्षण सुरु

दसैँलगत्तै विद्युत् उत्पादन

कान्तिपुर संवाददाता (लमजुङ)

कास्की र लमजुङको सीमा रुदी खोलामा निर्माण भएको ८ दशमलव ८ मेगावाटको रुदी ‘ए’ जलविद्युत् आयोजनाले उत्पादन परीक्षण सुरु गरेको छ । गत शनिवारदेखि परीक्षण थालेको आयोजनाले छिट्टै विधिवत् उत्पादन थाल्ने जनाएको छ ।

परीक्षण उत्पादनका दुई साता विद्युत् प्राधिकरणलाई नि:शुल्क विद्युत् दिइने आयोजना प्रमुख सरोज भट्टराइले बताए । इन्टेक र पेनस्टक पाइपमा पानी राखेर परीक्षण भइरहेको छ । साताअघि निर्माण सकिएको सिम्लि, हाइड्रो मेकानिकल, इलेक्ट्रो मेकानिकल संरचनाको ‘फिनिसिङ’ कार्य भइरहेको छ । ‘फिनिसिङसँगै विद्युत् उत्पादन गरी १ महिनाभित्र राष्ट्रिय प्रसारण लाइनमा विद्युत् जडान गछौं,’ उनले भने । उनका अनुसार नेपाल विद्युत् उत्पादन थाल्ने जनाएको छ ।

आयोजनाको सिम्लितर्फको काम हाई हिमालय हाइड्रो कन्स्ट्रक्सनले निर्माण गरेको हो । हाइड्रो मेकानिकलतर्फ तय्र हाइड्रो एन्ड इन्जिनियरिङ र इलेक्ट्रो मेकानिकलतर्फ तोसिवा प्लान्ट सिस्टम एन्ड सर्भिस कर्पोरेसनले निर्माण गरेको हो । लमजुङको क्खोलासाँघेर गाउँपालिका ५ सिङ्दी र कास्कीको मादी गाउँपालिका ८ सिङ्दीबेंसीमा बाँध (इन्टेक) निर्माण गरिएको छ । ६ किलोमिटर

लामो पेनस्टक पाइपमार्फत पानी ल्याएर मादी ९ बालुवाबेंसीमा निर्माण गरिएको विद्युत्गृहबाट विद्युत् निकालिनेछ । विद्युत्गृहमा ४ दशमलव ४ मेगावाटका २ वटा पेल्टन टर्बाइन् जडान गरिएका छन् । उत्पादित विद्युत् ३३ केभीको डबल सर्किट ट्रान्समिसन लाइनमार्फत मादी गाउँपालिका ९ मुंग्रीबेंसीस्थित विद्युत् प्राधिकरणको सबस्टेसनमा जोडिनेछ ।

एक वर्ष ढिला

विन्ध्यवासिनी हाइड्रोपावर डेभलपमेन्ट कम्पनी प्रवर्द्धित रुदी ‘ए’ आयोजनाको ०६९ साघ २८ मा पीपीए (विद्युत् खरिद विक्री सम्झौता) भएको थियो । हिउँदमा ८ रूपैयाँ ४० पैसा र वर्षामा ४ रूपैयाँ ८० पैसामा पीपीए सम्झौता भएको उक्त आयोजनाको निर्माण कार्य भूकम्प र नाकाबन्दीका कारण ढिला भई ०७४ असार मसान्तभित्र सक्ने प्रक्षेपण गरिएको थियो । ०७३ असारमै बाढीपहिारले निर्माणधीन आयोजनामा क्षति पुर्‍याएपछि निर्माण लम्बिएको हो । यस्तै स्थानीय तह, प्रतिनिधिसभा तथा प्रदेश सभा चुनावले बाढीपहिारले निर्माणधीन आयोजनाको तथ्या प्रेश सभा चुनावले बाढीपहिारले निर्माण कार्य समयमै हुन नसकेको आयोजनाले जनाएको छ । पछिल्लो समय गत आर्थिक वर्ष (असारभित्र) सक्ने लक्ष्य लिएकामा वैशाखदेखि निरन्तर असोजसम्म वर्षाले निर्माण समयबअधि लम्बिएको आयोजना प्रमुख भट्टराइले बताए ।

आयोजनामा थपियो लगानीभार

सामान्यतयः विद्युत् निर्माणमा

१ मेगावाट बराबर २० करोड

लगानी हुन आउँछ । ८ दशमलव

८ मेगावाटको रुदी ‘ए’ आयोजनाको निर्माण लागत १ अर्ब ७६ करोड लगानी हुन आउँछ । १ अर्ब ५० करोडमै निर्माण सक्ने गरी डिजाइन गरिएको उक्त आयोजना विविध कारणले करिब २ वर्ष निर्माण कार्य ढिलाइ हुन जाँदा लगानी भार थपिने आयोजना स्रोतले बताएको छ । आयोजना स्रोतका अनुसार निर्माण कार्य सबै सकिँदासम्म करिब २ अर्ब पुग्ने अनुमान गरिएको स्रोतले बतायो । सानिमा बैकको नेतृत्वमा अन्य ९ बैकको लगानी रहेको उक्त आयोजनामा बैक ऋण लगानी ७० प्रतिशत रहनेछ । प्रवर्द्धकको इन्क्विटी (स्व पुँजी) ३० प्रतिशत लगानी रहनेछ ।

आफ्नै प्रसारण लाइन

उत्पादित विद्युत् राष्ट्रिय प्रसारण लाइनमा जडान गर्न आयोजनाको प्रवर्द्धक विन्ध्यवासिनी हाइड्रोपावर डेभलपमेन्ट कम्पनी आफैँले प्रसारण लाइन निर्माण गरेको छ । मादी गाउँपालिका ९ मुंग्रीबेंसीस्थित नेपाल विद्युत् प्राधिकरणको सबस्टेसनसम्म ३ दशमलव ८ किलोमिटर लामो ३३ केभीको डबल सर्किट ट्रान्समिसन लाइन आफैँ निर्माण गरेको भट्टराइले बताए । उनका अनुसार सोमवार (असोज २२) देखि पावरहाउसदेखि मुंग्रीबेंसीसम्मको सबस्टेसनसम्म जोडित ट्रान्समिसनमा विद्युत् चार्ज गरेर परीक्षण गरिएको छ । दिनदिनै परीक्षण गरिएको र आयोजनाको परीक्षणभन्दा प्रसारण लाइनको परीक्षण कार्य अगाडि सकिने उनले बताए ।

खोटेकरी

माइक्रोम्पाक्सको नयाँ फोन बजारमा

काठमाडौं (कास)- माइक्रोम्पाक्सको 'क्यू ४००२' बोटफोन' बजारमा ल्याएको छ । यसमा १ जीबी 'यामका' साथ ८ जीबी रोम रहेको जारी विज्ञप्तिमा छ । ग्राहकले यो फोनको खरिदमा आकर्षक व्याग र प्रत्येक साता २५० एपबी एनेसले डाटा १२ सातासम्म नि:शुल्क प्राप्त गर्ने कम्पनीले जनाएको छ ।

नेट टीभीको अफर

काठमाडौं (कास)- नेट टीभी मोबाइल एपले दसैँ अफर सार्वजनिक गरेको छ । कम्पनीले 'चाडपर्वको लहर' नेट टीभीको एकमा एक अफर' ल्याएको जारी विज्ञप्तिमा छ । यो अफरअनुसार एक महिनाको भिषियम प्याकको खरिदमा अर्को एक महिना सिन्तैमा टीभी हेर्न पाइने जनाएको छ । २४ रूपैयाँ ९९ पैसादेखि नि:शुल्क नेपाली, हिन्दी र अंग्रेजीचलचित्रहरूको मज्जा सेवाप्राहीले नेट टीभीको एपमा लिन सक्ने कम्पनीले जनाएको छ ।

अगिन मोटोको सोरुम विस्तार

काठमाडौं (कास)- अगिन मोटो इन्कले महिन्द्रा टुहवीलरका लागि नेपालगन्जको कारकादोमा सोरुम स्थापना गरेको छ । सोरुमको शुभारम्भपछि, यस क्षेत्र तथा आसपासका ग्राहकहरूले सर्वसुलभ अर्को सबज त्रिकावाट कम्पनीका डी एस अर्थात् सेल्स, सर्भिस र स्पेयरपार्ट्ससम्बन्धी गुणस्तरीय सेवा प्राप्त गर्न सक्ने जारी विज्ञप्तिमा छ ।

मोबाइल मेलामा भीड

काठमाडौं (कास)- राजधानीको न्युरोडस्थित ताम्राकार कम्प्लेक्समा चाडबाडको अवसरमा सञ्चालित 'दसैँ मोबाइल मेला' मा ग्राहकको भीड बढेको छ । ताम्राकार कम्प्लेक्सस्थित मोबाइल व्यापार संघको आयोजना रहेको मेला असोज ३१ सम्म जारी रहने विज्ञप्तिमा उल्लेख छ । मोबाइल फोनमा अधिक छुट र विभिन्न कम्पनीहरूको उपहार योजनाले भीड बढेको संघका अध्यक्ष जगत साउदले बताए । उनका अनुसार मेलामा हरेक मोबाइलमा न्यूनतम ४ देखि अधिकतम ६० प्रतिशतसम्म छुट अफर रहेको छ ।

क्यानोनको 'इमेज स्क्वायर'



काठमाडौं (कास)- प्राइमेक्स इन्टरनेसनल इन्कले राजधानीस्थित सिम्लि मलमा विहीवारदेखि 'क्यानोन इमेज स्क्वायर' सञ्चालनमा ल्याएको छ । क्यानोनको सर्भिस सेवा, वर्क सप, फोटोग्राफी प्रशिक्षण, प्रदर्शन र फोटो मुद्रणलगायतका सेवा इमेज स्क्वायरबाट प्राप्त गर्न सकिने जारी विज्ञप्तिमा उल्लेख छ । कम्पनीका अनुसार 'इमेज स्क्वायर' ग्राहकको व्यक्तिगत फोटोग्राफी यात्रालाई पूर्ण बनाउने दर्शनमा आधारित छ ।

बजारमा किनमेल गर्नेको भीड

सिन्धुपाल्चोक (कास)- प्रायः सुनसान रहने तीन नगर र नौ गाउँपालिकाका प्रमुख बजारहरू दसैँ लागेसँगै चहलपहल बढेको छ । दसैँका लागि राजधानीबाट फर्कने र बजारमा किनमेल गर्नेको भीडले प्रमुख बजारमा चहलपहल बढेको हो । बाह्रविसे बजारमा दसैँ किनमेल गर्नका लागि भरेका त्रिपुरासुन्दरी गाउँपालिका पिस्करका सूर्य पौडेलले अधिकांश बजार आएकोले गाउँ सुनसान बनेको बताए । 'बाह्रविसे बजारलाई दसैँले छपक्कै छोपेछ, तर गाउँको सबै वस्ती मसान घाटजस्तै शून्य छन्, बजारका पसलपिच्छै मान्छे भरिएका छन्,' उनले भने, 'अँधिल्लो वर्षभन्दा यो वर्ष चाँडै दसैँ रौनकले ढाक्न लागेछ ।' त्रिपुरासुन्दरी गाउँपालिकाअन्तर्गतका प्रायः सबै गाउँबाट दसैँको सामग्री खरिद गर्न बाह्रविसे बजार भरेका कारण भीड वैँठिरहेको उनको कथन छ । सीमावर्ती भेगाको नजिकै रहेको प्रमुख बजार बाह्रविसेजस्तै लामोसाधु, खाडीचौर र सुकुट, बलेफी पुरानो बजार मानिने फुलिङकोटस्थित जलवीरमा भीड बढेको छ । अरु बजारभन्दा मेलन्ची नगर क्षेत्रको मेलन्ची बजारमा किनमेल गर्ने बढी देखिएको व्यवसायी जयनाराय चालिसेको दावी छ ।

नेपाल स्टक एक्सचेन्ज

२५ असोज २०७५ को कारोबार

कम्पनीको नाम	अघिल्लो दिनको मूल्य	अन्तिम मूल्य	कारोबार संख्या	फरक
कृषि विकास बैक	३४७	३४०	१०४३४	३
अपी पावर लि	२३४	२३४	२४५५	०
आरम्भ माइक्रोफाइनान्स	८५५	८७०	२५८	१५
अरुण कावेरी पावर	२३५	२३५	१६९८	०
अरुणम्याली हाइड्रोपावर	१२७	१३१	२२३५	४
एसियन लाइफ इन्स्योरेन्स	५७८	५८२	२३९७	४
बैक अफ काठमाडौं लि.	३१६	३२६	१४४२१	१०
बरुण हाइड्रोपावर	१२०	१२३	१२००	३
भार्गव विकास बैक	१४०	१४२	५६०	२
बुटवल पावर क. लि.	४७५	४७३	७३८१	-२
सेन्चुरी कमर्सियल बैक	१८५	१८८	१०७७३	३
छिमेक लघुवित्त	८९९	८२५	१००५	-४
ध्याइदी हाइड्रोपावर	११२	११३	१०३१	१
विलिमे हाइड्रोपावर	७१६	७२३	८८५९९	७
सिटिजन बैक इन्टरनेशनल	२४१	२४८	२९७१	७
सिटिजन इन्भेष्टमेन्ट ट्रस्ट	२३१०	२३१०	७७२	०
सिमिल बैक	१६९	१७१	३५७३	२
डिप्रोवेस लघुवित्त	६५०	६२०	११४४	०
देव विकास बैक	१३८	१४०	७५६२	२
एम्परेष्ट बैक लि.	६२४	६३१	१६५८	७
एम्परेष्ट इन्स्योरेन्स	११४१	११४०	१७६	९
फस्ट माइक्रोफाइनान्स डेभ. बैक लि	३८३	३९३	२३४०	१०
फरवाड कम्पुनिटी माइक्रोफाइनान्स	२०१०	२००१	२०५	-९
गण्डकी विकास बैक	१९८	२०१	८५९९	३
गरिमा विकास बैक	१७३	१७४	२१११	२
ग्लोबल आईएमई बैक लि.	३१२	३१६	८१५९	४
ग्रामीण विकास बैक	५१२	५२५	१५७८	१३
गुर्तस लाइफ इन्स्योरेन्स	७५३	७५२	१००७	-१
गोर्खा फाइनान्स	१०६	१०६	१५२०	०
हिमालयन बैक	४२८	४२८	२०७६	०
हिमालयन जनरल इन्स्योरेन्स	४०४	४११	८३०	७
हिमालय पावर पार्टनर	२४२	२४४	२८०	२
जलविद्युत लगानी तथा विकास क.	१५८	१५७	५२३३	-१
जनता बैक नेपाल लि.	१८३	१८८	६५२६७	५
ज्योती विकास बैक	१३९	१३८	१७३२	-१
कावेरी विकास बैक	२९९	३०८	१२०४	९
कैलाश विकास बैक	२३०	२३२	६६४१	२
कालिका माइक्रोफाइनान्स	१०८१	११००	६३६	१९
कालिका पावर	०	१२१	१३३०	१२१
कामना सेवा विकास बैक	१४८	१४१	२९४८	३
कनचन डेमलपमेन्ट बैक	१६९	१७२	४५२२	३
कर्काई विकास बैक	१२७	१२८	३१३	१
कर्णाली डेमलपमेन्ट बैक	१७४	१७६	४४४	१
खानीखोला हाइड्रोपावर	९८	९९	२१४६	१
किसान माइक्रोफाइनान्स	१६९०	१६९९	३३४	९
कुमारी बैक लि.	२४५	२४०	२७२९०	५
लक्ष्मी बैक	२४२	२४५	१२११	३
लक्ष्मी लघुवित्त	८६७	८८३	२३८	१६
लाइफ इन्स्योरेन्स	१४०५	१४२५	४२९	२०
लुम्बिनी विकास बैक	१६३	१६४	३७२१	१
लुम्बिनी जनरल इन्स्योरेन्स क. लि.	४१८	४२१	५००	३
माछापुच्छ्रे बैक लि.	२१६	२१८	३८८११	२
महालक्ष्मी विकास बैक	१७४	१७७	२१३	३
महुली सामुदायिक लघुवित्त	२३६०	२४०७	९५	४७
मञ्जुश्री फाइनान्स	१२९	१२९	७७०	०
मेगा बैक	१९९	२००	८२७६०	१
मेरो माइक्रोफाइनान्स	१०३६	१०६८	८६	३२
मुक्तिनाथ विकास बैक	३९१	३९८	५५२२	७
नविल बैक	१३०	१३१	१११३	१
नेडेप लघुवित्त	१४९३	१४६३	३०४०	-१०
नागबेली लघुवित्त विकास बैक	९१३	९०३	७७	-१०
नेशनल हाइड्रोपावर	८१	८०	१०२००	-१
नेशनल लाइफ इन्स्योरेन्स	६७५	६७५	१३८१	०
नेको इन्स्योरेन्स	४२५	४२०	१२७७	-५
नेपाल बंगलादेश बैक लि.	२०९	२१४	४८३५	५
नेपाल बैक लि.	३०७	३०८	२७६८५	१
नेपाल कम्पुनिटी डेमलपमेन्ट बैक	१२६	१२७	१०००१	१
नेपाल क्रेडिट एन्ड कमर्स बैक	२१४	२१४	३६५४५	-१
नेपाल टुरसंचार कम्पनी	७७५	७८३	३८२८	८
नेपाल इन्स्योरेन्स	४३२	४३९	८६१४	७
नेपाल इन्भेष्टमेन्ट बैक	६३५	६४०	४५११	५
नेपाल लाइफ इन्स्योरेन्स क. लि.	१३८	१४०	१२४९४	-८
नेपाल एसबीआई बैक	४२५	४२४	१६९१०	०
नेरुङ लघुवित्त	४५५	४६४	१४७७	१०
एनआईडीएल प्रगती फन्ड	८.४०	८.५१	१३८८	०.२१
एनआईसी एसिया बैक	४२७	४३१	३४०१३	४
एनआईसी एसिया ग्रोथ फन्ड	१.४०	१.४०	२००००	०
निर्वन एशिया थ्रेड	१६३	१७०	२२२५	७
एनएलजी इन्स्योरेन्स	८२४	८२५	२१३४	१
एनएम्बी माइक्रोफाइनान्स	१४००	१४००	१०९९	०
एनएम्बी मोबाइल विकास बैक	३४८	३४६	३९२४८	८
एनएम्बी बैक	४३५	४३०	३२८८	-५
ओरियन्टल होटल	१४४	१३६	१२००	-८
पञ्चकन्या माई हाइड्रोपावर	२४४	२३७	३३९१४	३
प्रभु बैक	४८९	४८४	१२७३	-५
प्रभु इन्स्योरेन्स	३२०	३२८	१२९४५	८
प्राइम कमर्सियल बैक	४९०	४००	१४४०	१०
प्राइम लाइफ इन्स्योरेन्स	१०२	१०२	३९६०	०
प्रोग्रेसिभ फाइनान्स	७१६	७२७	८०४	१४
रुद्रेशियार इन्स्योरेन्स	१९९	१७७	१७०	-२
राइराक हाइड्रोपावर	१०८	१०६	२७४५	-२
रिडी हाइड्रोपावर	४३४	४३४	७७३	०
आरएसडीसी लघुवित्त	१३८८	१३४४	३०४	-२६
सगरमाथा इन्स्योरेन्स	२१२	२०६	४८६०	-४
सद्योगी विकास बैक	१०७७	१०६७	८८९१	-३
साना किसान विकास बैक	३२७	३३३	१०८१७	६
सानिमा बैक	२६०	२५४	४३४८	-५
सानिमा माइ हाइड्रो	१२१	१२४	३३६०	३
सप्तकोशी डेमलपमेन्ट बैक	१४२	१४०	३६६७	-२
श्रीलंका डेमलपमेन्ट बैक	१४४	१४८	६००	४
श्री इन्भेष्टमेन्ट फाइनान्स	३२४	३३०	७७६०	६
सिद्धार्थ बैक	६४४	६२५	११७९	१०
सिद्धार्थ इन्स्योरेन्स	११६	१२२	६००	६
सिन्धु विकास बैक	२४५	२३८	१२४८०	-७
सोल्टी होटल	६९२	७००	६७१७	८
स्ट्यान्डर्ड चार्टेड बैक	२	२	२	०
सनराइज बैक	४२०	४२१	३६०२	१
सूर्य लाइफ इन्स्योरेन्स	११८२	१२०८	६४०	२६
स्वावलम्बन विकास बैक	२५०	२५७	१७७०	७
तारागाउँ रिजेन्सी	१४१	६३३	६७९	१२
युनाइटेड फाइनान्स	८४९	८४४	८७८	५
युनाइटेड इन्स्योरेन्स क (नेपाल)	१५७	१५९	६५४	२
युनाइटेड मोदी हाइड्रोपावर	१०२०	१०३५	९०१	१५
वीमा माइक्रोफाइनान्स				



Kingfisher wishes you
a Happy & Joyous
Vijaya Dashami!



Cheers to The Good Times!



Scan, Participate
& Win

Enjoy Responsibly.

SAMSUNG

Galaxy A7

Triple Camera for Ultra Wide shots

24 MP
Low Light8 MP
Ultra Wide5 MP
Live Focus

Pre-book now

and get

Bottle
Speaker

or

Level
U flex6000MB
Promotional Data
(500 MB per week for 12 weeks)*

Ncell

Shikhar
InsuranceGet Breakage
Insurance*
for 6 months

MRP Rs. 42,990/-



Authorized Distributors of Samsung Mobile for Nepal

IMS INTEGRATED
MOBILITY
SOLUTIONSNIM ELECTRONICS
PRIVATE LIMITED

Samsung Customer Care Center

Ncell user : 98015-72667

NTC user : 166001-72667



facebook.com/samsungnepalofficial



twitter.com/samsungmobilenp

*T&C apply. Pre-book can be done at www.forms.simplifyads.com from 11th October - 2nd November 2018. Pre-book confirmation amount of Rs. 3000/- needs to be paid by customer for A7. Galaxy Gifts offers are provided by respective partners at their sole discretion and subject to their terms and conditions. For more details visit link mentioned above. ~For more details on promotional data, visit the nearest Ncell center. 500MB promotional data will be provided every per week for 12 weeks. *For more details on breakage insurance visit www.shikharinsurance.com. Offers & gifts shall be provided as per stock availability & are subject to change without prior notice. Samsung disclaims any/all claims/liabilities associated with these offers.

TUBORG

DIPLO

BIPUL LAURE

NEETESH JUNG KUNWAR

ROHIT SHAKYA
FEAT. TRISHALA GURUNGTUBORG
OPEN
FEST

HOTEL ANNAPURNA, KATHMANDU, NEPAL

17 NOV, 2018

TICKET PRICE : Rs. 2000/-

TICKETS AVAILABLE @

NEW
STICKER PACKTUBORG
STAY OPENDOWNLOAD NOW
FROM VIBER STICKER MARKET